

Theo-Phyl & Friends Post

Oropsitii "Presei Libere" Uniti-va !

3 Mai 2009 ☼ No. 9 ☼ <http://theo-phyl.blogspot.com/> ☼ Distribuit Gratuit Blogherilor de Pretutindeni ☼

Cuprins

Trăim la porțile Orientului...

Cronici din Cartierul Latin

- Fantomele Tranzitiei - Miron Mitrea
- Noutățile Crizei
- Despre "Gripa Porcina" și alte "Aviare"

1 Mai Românesc

- Internaționala Socialista a lui Vanghelie
- Până Când și Până Unde?

Dinastie

- Ferdinand I al României
- Nicolae al României un Prinț Uitat

O Istorie a Românofobiei (2)

In Memoriam: Jacques M. Elias

Atelier Literar

- Nora Damian

Arta

- Baroc (2)

Manastirea Stavropoleos

- Biserica Manastirii Stavropoleos
- Colectia Iconografica Stavropoleos

Supliment Umberto Eco in Limba Engleza

aboutread@gmail.com

Theo-Phyl & Friends Post

Pagina lui Theo-Phyl

Trăim la porțile Orientului...

Trăim sub apăsarea neindurătoare a politicilor și mai mari și mai mărunte, dar politicienii se dau de ceasul morții să ne convingă că nu, dragi cetățeni și conpământeni, nu-i ceea ce vouă vi se pare, ci-i ceea ce noi vă spunem, că doar voi vă conduceți după simțuri și senzații, care se știe prea bine ce schimbatoare sunt - azi așa, maine taman pe dos, pe cand noi ne călăuzim ba după împrejurări, ba după interes, dar cel mai adesea după nemuritoarele învățături ale lui Machiavelli, cel care prin Principele său și-a dobândit rangul de fondator al științei politice, chiar dacă pentru așa ceva a trebuit să afirme cat se poate de răspicat că moralitatea este totuna cu a fi activ. Căci spunea el: "Principele să fie în stare a face oricând binele, dar și a intra în sfera răului, când este nevoie", dovedind astfel - spre încântarea unora ca Julien Benda - că după el, răul tot rău rămâne, chiar și atunci când este slujitorul politicii.

De subliniat că în acest nod gordian al gândirii politice, Machiavelli vine în contradicție atât cu gânditorii antici, cât și cu realiștii moderni, acești adevărați moralști ai realismului, pentru care - ne spune Julien Benda - "răul care slujește politica, trece din sfera răului în cea a binelui".

Astfel, dacă Platon susținea că morala determină politica, Machiavelli era convins că politica n-are nimic de-a face cu morala, pentru că gânditorii moderni așa susțină sus și tare că politica determină morala! Insuși Hegel considera că în politică practicul este moral și că este imoral ceea ce se opune practicului, chiar dacă toată lumea îl apreciază pe acesta ca fiind moral...

Mai aproape de vremurile noastre s-a acreditat ideea că forța este singura morală, fapt care l-a imboldit pe istoricul și teoreticianul german Treitschke să facă apologia rațiunii de stat, iar aserțiunea: Dreptul este politica puterii bine înțeleasă, să se constituie în coloana vertebrală a celebrei sale cărți Politica, publicată în anul 1899. De altminteri, el, care timp de 20 de ani la Universitatea din Berlin a glorificat politica militaristă a "cancelarului de fier" Otto von Bismarck, nu s-a sfiit să afirme: "Statului îi revin două funcții: să facă dreptate și să poarte război. Dar cu mult mai important este războiul"!

Chiar dacă s-a făcut observația că Machiavelli sacrifică pe individ statului până la punerea în circulație a conceptului de statolatrie, adevărul ne obligă să-i acordăm gânditorului florentin ceea ce îi se cuvine de fapt și de drept, anume că - ne încredințează Alexandru Balaci în Prefața la Principele - pentru el "scopul politicii este acela de a crea și consolida statul", întrucât în concepția lui "politica este o mare realitate autonomă, iar rațiunile ei pot fi legi determinante pentru acțiunea umană".

Iată de ce, dragi locuitori ai planetei, noi, făcătorii politicii mondiale din multitudinea de politici naționale și regionale, vă cerem să nu dați crezare acelor rău-voitori, care forțează o nepermisă apropiere între "Regele a murit, trăiască regele" și "Tirania a murit, trăiască tirania"! Ca și cum politica ar fi o respingătoare tiranie, iar politicienii niște unelte dezamăgitoare ale acestei forțe oculte și strivitoare.

Păi, să ne ierte Dumnezeu, dar asta nu-i altceva decât o neagră nerecunoștință față de eforturile sisifice ale politicienilor, înșirați pe firul timpului ca mărgelele pe ață. Chiar crede cineva că pustiitoarele încercări la care a fost supusă atât de des omenirea, precum cele două conflagrații mondiale și atrocele experiment bolșevic, ar fi fost cu puțință fără jocurile de culise ale politicii mondiale?!...

E drept, suferințele omenirii n-au luat sfârșit odată cu globalizarea bunelor intenții politicianiste: războaiele și actele teroriste continuă să secere vieți omenești, foamea și bolile incurabile își iau tainul lor anual de alte câteva zeci de milioane de vieți, poluarea a devenit atotputernică și tinde să ne dea planeta peste cap, iar criza și-a infipt colții în trupul vlăguit al economiei mondiale și - după toate probabilitățile - n-are de gând să-și ia tălpășița cu una-cu două.

Dar cine, mă rog, poate pretinde ca întreaga responsabilitate pentru aceste teribile încercări ale omenirii de azi, ca și pentru cele mult mai devastatoare de maine, trebuie să revină doar politicienilor? Fără intenția de-a justifica enormul eșec al actualei civilizații umane, merită să medităm mult mai des pe marginea afirmației tranșante a lui Dostoievski: Toți suntem vinovați pentru toate! Iar în plan moral-spiritual, vrand-nevrand trebuie să fim de-acord cu cealaltă celebră zicădere dostoievskiană: Nici cele mai înalte idealuri ale omenirii nu prețuiesc cât lacrima unui copil chinuit fără de vină!

Pentru că, în definitiv, marea problemă a omenirii nu este criza economică, de materii prime sau alimente, nu este nici măcar omniprezenta criză ecologică, ci ea se cheamă criza moral-spirituală a fiecărui individ în parte și cea a raporturilor interumane.

Theo-Phyl & Friends Post

Pagina lui Theo-Phyl

Iar rădăcinile acestei crize de identitate umană sunt adanc infipte in solul actualei civilizații: comoditatea și confortul au generat lenea moral-spirituală in unele cazuri, trufia și nerecunoștința față de Cel ce ne dă viață in alte cazuri, iar din ambele direcții a rămas de făcut un pas mic până la totala nepăsare vizavi de semenii, mai apoi unul și mai mic până la ură și cruzime față de aceștia.

Cand vine vorba de politica romanească, trebuie să avem in vedere specificul mioritic al locuitorilor de pe aceste meleaguri, in amestec inseparabil cu influențele bizantino-balcanice și cu cele orientalo-muscălești: predilecția folclorică pentru bătuta pe loc, pasiunea de-a răzbate cu orice chip in față, dorința isterică de a-și da in petec, altfel spus de a-și duce până la capăt prostia și nerușinarea, fără a se sinchisi catuși de puțin de densitatea jenei ce-l intovărește pe respectivul mai ceva ca o umbră.

Betsy Meyers & friend

Ei bine, dacă nu-i cu puțință să atenuăm cat de cat aceste caracteristici, care in mințile tulburate de funcții, lefuri și onoruri se insoțesc ba cu noblețea neamului, ba cu patriotismul, ba cu zelul mistuitor de chiverniseală, atunci nu trebuie să ne mire nici indulgența politicoasă și ușor disprețuitoare cu care sunt suportate de străini excesele noastre de-o indiscutabilă extracție folclorică, nici fermitatea cu care sistematic este pus la zid contemplativismul nostru găunos. A se vedea in acest sens rateurile noastre spectaculoase la toate capitolele din faza de preaderare, precum și cele mai recente de după aderare...

Intr-o asemenea situație haotică și sterilă, ce-i mai rămâne de făcut romanului cu judecată? Pentru că din fericire au mai rămas și din aceștia pe ici-pe colo prin punctele neesențiale ale neamului. Să se detașeze de viermuiala din jur, deoarece numai astfel va putea asista ca la teatru la alinierea oștilor pentru viitoarele înclăștări politice:

1) Pe plan intern neobositele aranjamente și regrupări dictate de scopul suprem al confruntării - câștigarea cu orice preț a alegerilor prezidențiale din toamna acestui an, scop pentru atingerea căruia atat PD-L, cat și partidele anti-Băsescu joacă la două capete;

2) Pe plan extern, mai exact in imediata noastră vecinătate, surprinzătorul conflict diplomatic dintre Romania și Republica Moldova, scandal iscat indată după alegerile parlamentare din țara romanilor și rusofonilor de peste Prut, adică taman atunci cand a izbucnit revolta locuitorilor din Chișinău impotriva fraudelor comise de comuniștii președintelui Vladimir Voronin, iar Guvernul Romaniei a fost de indată acuzat cu brutalitate de către oficialitățile basarabene pentru presupusa sa implicare in manifestațiile de protest ale cetățenilor nemulțumiți de continuarea unei direcții politice eminamente comunistă.

Ce a fost, am văzut: Dand dovadă de o nepermisă slăbiciune diplomatică, Romania și-a retras la iuțeală ambasadorul declarat persona non grata de către oficialitățile basarabene, iar in locul lui tot la iuțeală a numit un alt ambasador.

Ce va fi, nu-i greu de prevăzut: Protestele opoziției și ale simpatizanților acesteia vor fi ignorate, Rusia a batut palma cu Uniunea Europeană, alegerile ay fost validate in forma actuală, iar Basarabia va trage in jugul promoscovit încă patru ani. Sau poate mai mult...

Mai greu este de intrevăzut ce se va intampla la alegerile prezidențiale din Romania, indeosebi acum cand principele Radu Duda, ginerele regelui Mihai I, și-a anunțat participarea la confruntarea pentru Cotroceni. Cu toate că reacțiile politicianilor romani ii taxează decizia fie cu scepticism, fie cu surprindere (Ion Iliescu il vede fără șanse, Radu Campeanu face referiri la intenția sa hazardată etc.), totuși, intrucat campania lui Radu Duda va fi susținută atat de Betsy Meyers, fosta/actuala consiliera al lui B. Obama, cat și de unii liberali cu greutate, precum Dinu Patriciu, el păstrează niste șansele. Firește, pentru ca lucrurile să evolueze in sensul dorit de principele Radu și susținătorii săi, el trebuie să indeplinească o condiție elementară: Să aibă trecutul curat ca lacrima, astfel incat adversarii politici să nu-l poată agăța cu ceva de tipul colaborării cu fosta Securitate, ori cu ceva din familia altor păcate ale tinereții. Căci atunci nu numai că va trebui să iasă din cursă cu coada intre picioare, ci va mai aduce și un grav prejudiciu casei regale prin nepermisa pripeală de care a dat dovadă pe aceste meleaguri de tranziție geografică și istorică, unde orice e posibil. Că de, doar trăim la porțile Orientului...

Geo-Phil & Friends Post

Cronici din Cartierul Latin

Fantomele Tranzitiei - Miron Mitrea

Miron Tudor Mitrea (n. 8 august 1956, Sighișoara, județul Mureș) este membru al Partidul Social Democrat. Este senator de Vrancea începând din 2008, după ce între 1996 și 2004 a fost deputat și membru în Biroul Permanent al Camerei Deputaților în legislatura 1996-2000 și vicepreședinte în Biroul Permanent al Camerei Deputaților începând din decembrie 2004.

În legislatura 2000-2004 a fost ministru al transporturilor, în guvernul condus de Adrian Năstase (în perioada decembrie 2000 - iunie 2003 titulatura funcției era ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței, iar din iunie 2003 până în decembrie 2004 era ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului).

Pe 21 aprilie 2008, Direcția Națională Anticorupție (DNA) cere Camerei Deputaților aviz pentru declanșarea urmăririi penale în cazul lui Miron Mitrea, vizat într-un dosar de corupție, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită, instigare la fals în înscrisuri oficiale și uz de fals, ultimele două în legătură directă cu infracțiuni de corupție, instrumentate în dosarul numărul 49/P/2006.

Miron Mitrea: "Grupurile politico economice mafiote vor să-și impună propria ordine in Romania"

Fostul vicepreședinte social-democrat, Miron Mitrea, susține că în România de azi, grupuri politico-economice de inspirație mafiotă, cu legături în lumea interlopă și în fosta Securitate, încearcă, folosind polițiști și procurori, inclusiv de la Direcția Națională Anticorupție (DNA), să-și impună propria ordine în țară. "Arestările care țin publicul lipit de televizor de cateva săptămâni încoace sunt lucruri mult mai grave decât joaca unui păpușar. Firește, personajele pe care presa le tot prezintă ca fiind în spatele lucrurilor au și ele contribuția lor, dar nu sunt nici pe departe autori unici. Fenomenul la care asistăm nu s-a pornit acum, el are rădăcini mult mai adânci și, din această cauză, pune în pericol stabilitatea statului român", scrie Mitrea pe blogul personal. El afirmă că "ceea ce vedem astăzi sub forma unor arestări, descinderi, anchetări, destituiri de șefi din Ministerul Afacerilor de Interne (MAI) este o etapă dintr-un război cumplit".

"Grupuri politico-economice de inspirație mafiotă, cu legături atât în lumea interlopă, cât și în fosta securitate, luptă de ani buni de zile să controleze statul român. Ele n-au apărut peste noapte și au mai încercat să preia controlul ori de câte ori au simțit că statul este slab. Acum încearcă din nou să-și impună propria ordine. Așa că fiecare grup se luptă să-și traseze teritoriul și să-și stabilească raportul de forțe cu celelalte grupuri. Să stabilească cine de cine ascultă. Lupta este pe viață și pe moarte, iar armele folosite sunt pe măsură", susține Mitrea. El adaugă că "dacă pe vremea lui Al Capone, în America, mafioții se luptau cu bate, pistoale și mitraliere, grupurile de inspirație mafiotă de la noi se răfuiesc astăzi folosind fragmente din instituții ale statului".

Da matala Domnule Mitrea, unde ai fost când sau format aceste grupuri mafiote, în afară de asta cum e cu dantura, probabil nu așa de bine. Folositi-va de "Corega" se spune că face treaba bună!

<http://blog.mmitrea.ro/>

Geo-Phil & Friends Post

Cronici din Cartierul Latin

Despre “Gripa Porcina” si alte “Aviare”

Maurice Hilleman, a lucrat ca microbiologist la Merck intreaga sa cariera, lui ii datoram mare parte a vaccinurilor folosite azi. Analizind principalele epidemii de gripa observate si tipul de hemaglutinina raspunzator, Hilleman a observat urmatoarea frecventa: 1889 (H2) – 1900 (H3) – 1918 (H1) – 1957 (H2) – 1968 (H3) – 1986 (H1). Interesant este ca intervalul de timp intre doua epidemii cauzate de acelasi tip de tulpina este de exact 68 de ani. Adica durata (aprox.) de viata a unei generatii. Aceasta ar insemna ca odata ce imunitatea existenta in populatie in fata unui anumite tulpini dispare, este posibila aparitia unei noi forme extrem de virulente. Urmind logica lui Hilleman, predictia e simpla: anul – 2025, tipul – H2.

De ce “Gripa Porcina”? - porcii – au pe tractul respirator receptori pentru diferite tipuri de virusi – sa poata fi concomitent infectati si cu tulpini specifice omului si cu tulpini specifice pasarilor. Si de aici recombinariile posibile. In principiu un anumit tip este caracteristic unei singure specii. Gripa nu se transmite la animale de casa: ciini, pisici. Este insa foarte intilnit la pasari – gaini, rate, giste, iar aceste variante trec foarte rar la om. Sa ne amintim gripa aviara, care avea o rata de mortalitate absolut inspaimintatoare. Sansa a facut ca virusul sa se transmita foarte greu de la om la om, ceea ce a permis controlul situatiei. Din nefericire acum avem un caz complet diferit, virusul a trecut bariera speciilor si se poate vorbi de o epidemie umana.

In cazul de fata avem de-a face cu un mix genetic extrem de problematic. In primul rind, hemaglutinina este caracteristica virusului care infecteaza porcii – si de aici numele. In total este o combinatie de ARN provenit din patru directii: gripa porcina din America de Nord, gripa aviara din America de Nord, gripa umana si gripa porcina din Asia si Europa. Gripa porcina, in urma unor mutatii a trecut la om iar acum avem o rata extrem de mare de raspindire in rindul oamenilor, dupa cum arata ultimele statistici.

Gripa este provocata de unul din virusii inconjurati de o membrana – caz in care, pentru o infectie reusita, este nevoie doar de o modalitate prin care membrana virala sa fuzioneze cu membrana celulara. Doua proteine aflate in membrana – hemaglutinina (HA) si neuramidaza (NA) – sint necesare pentru penetrarea si parasirea celulei infectate.

Exista 15, respectiv 9 tipuri din cele doua proteine, iar nomenclatura reflecta aceasta clasificare. Spre exemplu, virusul despre care vorbim este de tipul H1N1 (biologii au obiceiul sa prescurteze si prescurtarile), pe cind cel responsabil pentru gripa aviara era de tipul H5N1.

Inlauntrul membranei se afla o capsida alcatuita din proteine care ocrotesc genomul viral. Iar aici lucrurile devin cu adevarat interesante! In majoritatea virusilor genomul este alcatuit dintr-un singur sir de acizi nucleici care, odata intrati in angrenajul celulei, duc la producerea de proteine virale si, in final, de noi virusi. In cazul gripei lucrurile sint diferite: avem 8 fragmente diferite de ARN. In cazul in care o celula este infectata cu o tulpina a unui virus, ea va fabrica copii ale acestuia: cu proteinele membranare encodeate in genom, si cu fragmentele de genom originare. In cazul in care celula este infectata simultan de o tulpina diferita, fragmente combinate din ARN-ul lor vor fi inglobate intr-o capsida rezultind un virus nou.

Totusi cel mai probabil este ca nu avem de-a face cu o epidemie cu proportii catastrofale (vezi gripa spaniola din 1918). Si asta mai ales datorita calendarului in emisfera nordica. Se stie ca umiditatea scazuta si temperatura scazuta sint conditiile ideale pentru transmiterea gripei. Virusul se transmite optim la 5°C si la umiditate de 20%, iar la temperaturi de peste 30°C sau la umiditati de peste 80% nu se transmite deloc. Asadar, doar iarna si toamna sau in primavara timpurie putem avea epidemii. In mai sezonul gripei se va incheia. Ne putem astepta la o adevarata epidemie abia in toamna, cel putin pentru emisfera nordica. Iar pina atunci vom avea probabil un vaccin

Ce trebuie de facut? - Igiena – spalatul miinilor cit mai des, masca pe figura in cazul in care se intra in contact cu cineva bolnav, evitarea aglomeratiilor, consumarea de lichide, evitarea contactului direct cu obiecte folosite de un numar mare de persoane, este indicat spalatul mainilor dupa folosirea transportului in comun si folosirea sapunului lichid. Spuneam mai sus ca virusul nu se transmite pe calea aerului in anotimpurile calde, e adevarat, insa prin contact direct se transmite in tot timpul anului. Un studiu recent arata, ca pina la 60% din obiectele aflate in folosinta publica au urme de ARN viral. Hirtia, spre exemplu, poate ‘pastra’ virusul viu timp mai mult de doua saptamini! Asa incit igiena este principala arma pe care o avem. **Antivirale**, pentru bolnavii cronici sau populatia cu imunitate scazuta un tratament cu Tamiflu sau Relenza poate anticipa o infectare nu atat de probabila.

Toate datele din acest articol sunt provenite de la CDC (Centers for Disease Control and Prevention), pentru mai multe date referitoare la subiect accesati: <http://www.cdc.gov/h1n1flu/>

Geo-Phil & Friends Post

Cronici din Cartierul Latin

Noutățile Crizei

O treime din romani sustin ca sunt afectati in mod direct de criza economica, potrivit unui studiu realizat de Mednet Marketing Research Center si Media XPRIMM. Aproximativ 35 de procente din locuitorii din provincie cred ca sunt afectati direct de criza financiara, in timp ce doar 27 de procente de persoane din Bucuresti. Doar 15 procente au declarat ca nu ii afecteaza direct probleme economice actuale. Mai mult de jumatate din populatie nu considera ca aceasta criza va avea un impact asupra sigurantei locului de munca, desi o treime se asteapta la scaderi salariale. Cei mai pesimisti romani in ceea ce priveste veniturile sunt cei din Braila si Craiova, iar locuitorii din Brasov si Galati sunt cei mai optimisti.

Noua prognoza a Comisiei Europene, ce va fi publicata luni, va indica o adancire a deficitului bugetar al statelor din UE la 6% din produsul intern brut (PIB) in acest an, de la 2,3% din PIB in 2008. Decizia vine ca urmare a masurilor luate de guverne pentru combaterea recesiunii, relateaza Reuters.

Plafonul pentru deficitul bugetar pentru statele din UE este de 3% din PIB, insa inrautatirea situatiei economice la cel mai grav nivel de dupa al doilea razboi mondial a determinat Comisia sa fie mai indulgenta in ce priveste luarea unor masuri disciplinare contra statelor membre, potrivit unui inalt oficial al UE, citat de Reuters. El a adaugat ca deficitul bugetar al Germaniei, cea mai mare economie din UE, s-a putea adanci in acest an la 3,9% din PIB, de la 0,1% din PIB in 2008. In Spania, tara grav afectata de prabusirea sectorului constructiilor, deficitul bugetar s-ar putea adanci la 8,6% din PIB, de la 3,8% din PIB anul trecut. Oficialul citat de Reuters nu a dorit sa ofere alte elemente ale prognozei CE, care va fi prezentata luni dimineata de comisarul european pentru afaceri monetare, Joaquin Almunia.

Ministerul Finantelor Publice s-a imprumutat in primele patru luni ale anului de la banci cu 26,8 miliarde de lei, de doua ori mai mult decat in tot anul 2008. Suma reprezinta valoarea totala a titlurilor de stat pe care statul roman a incasat-o in intervalul ianuarie-aprilie si este egala cu cea pe care autoritatile au dat-o pentru plata salariilor si pensiilor in acelasi interval. "Aceste imprumuturi sunt luate pentru asigurarea finantarii cheltuielilor bugetului general consolidat", a afirmat Gheorghe Pogea, ministrul Finantelor Publice. Imprumuturile statului de la banci nu se vor opri aici. Numai in luna mai, statul vrea sa emita titluri de stat in valoare de 6 miliarde de lei. Pe tot parcursul anului 2008, valoarea imprumuturilor Ministerului Finantelor a nu depasit 13 miliarde de lei.

Orange Romania a inregistrat venituri de 264 de milioane de euro, in primul trimestru din acest an, in scadere cu 14,1% comparativ cu aceeaasi perioada a anului precedent. Scaderea a rezultat din evolutia negativa, de 15,3 procente, a cursului valutar, din impactul reglementarilor tarifelor, a efectelor combinate ale scaderii preturilor cu amanuntul si ajustarii consumului, potrivit unui comunicat al companiei. Venitul mediu pe utilizator, inregistrat in Romania, a fost de 114 euro. Un alt motiv al scaderii profiturilor este rata de penetrare de peste 100%, ceea ce a condus la incetinirea ritmului de crestere a numarului de clienti. In primul trimestru, Orange a inregistrat o crestere de 1,1 procente din acest punct de vedere, comparativ cu perioada simliara a anului trecut, ajungand la 10,118 milioane de utilizatori.

Dintre acestia, 1,889 milioane de persoane erau clienti broadband, o majorare cu 81% fata de primul trimestru din 2008. Grupul France Telecom, care detine Orange, a inregistrat o crestere a veniturilor de 0,4 procente, in primul trimestru. De asemenea, numarul clientilor a crescut cu 6,3 procente, ajungand la 183,5 milioane de utilizatori.

Multinationalele din Romania au fost puternic afectate de criza mondiala, unele dintre ele inregistrand vanzari sub media pe grup si din cauza deprecierei leului fata de euro.

Praktiker - Vanzarile retailerului de bricolaj au scazut cu 15,6% in primul trimestru, ajungand la 45,1 milioane de euro, rezultatul fiind afectat de deprecierea leului in raport cu euro, a anuntat retailerul german. Pe plan international, vanzarile grupului au scazut cu 13,6% in perioada ianuarie-martie fata de primele trei luni ale anului trecut. Intr-un raport al companiei se arata ca in statele care nu au adoptat euro, vanzarile au fost afectate de deprecierea semnificativa a monedelor nationale, "in principal a zlotului polonez, a lirei turcesti si a leului romanesc".

Ikea - Si retailerul de mobila numarul unu la nivel mondial incepe sa simta efectele crizei financiare dupa ce cresterea vanzarilor a incetinit la 3%, de la 10% cat era in urma cu un an. Suedezii opereaza si in Romania in sistem de franciza iar extinderile anuntate pentru acest an in sase mari orase par, deocamdata, inghetate. Reprezentantii companiei au anuntat ca vanzarile la magazinul din Bucuresti au incetinit inregistrand un plus de doar 5% fata de anul trecut, dupa boom-ul inregistrat in urma cu un an. **(continua in pagina urmatoare)**

Geo-Phil & Friends Post

Noutățile Crizei

Carrefour - Desi rețeaua din România a avut cea mai mare creștere a vânzărilor din Europa, de 6,9%, în primul trimestru din 2009, încasarile pe magazin au fost serios afectate. La același număr de magazine, vânzarile Carrefour de pe piața românească au scăzut cu 5,1%, iar creșterea raportată se explică doar prin creșterea numărului de magazine. Lucrurile stau însă mai rău la nivel mondial. La nivel de grup, Carrefour a înregistrat prima scădere trimestrială a vânzărilor din ultimii șase ani pe fondul scăderii cererii din partea consumatorilor. Grupul a înregistrat scăderi ale vânzărilor pe toate piețele europene, cu excepția României și Portugaliei.

Heineken - Vânzarile grupului în Europa Centrală și de Est au scăzut cu 6,3% în primul trimestru al acestui an, coborând la noua milioane hectolitri de bere. În timp ce Austria s-a plasat sub medie, iar Polonia peste, Rusia, România și Grecia au evoluat în linie cu performanțele medii regionale. În termeni organici, volumul a scăzut cu 6,3%, a anunțat conducerea Heineken.

Philip Morris - Profitul net al companiei a scăzut în primul trimestru cu 12%, la 1,52 miliarde de dolari iar veniturile companiei au scăzut în perioada ianuarie-martie cu 5,5%, la 5,6 miliarde de dolari. Cifrele au fost înregistrate ca urmare a declinului de pe piețele din Uniunea Europeană (UE), de 11,5%, la două miliarde de dolari, respectiv Europa de Est, Africa și Orientul Mijlociu, de 12,6%, la 1,45 miliarde de dolari. Compania a avut creșteri în Asia, de 5,8%, la 1,6 miliarde de dolari, respectiv America Latină și Canada cu 11,4%, la 568 de milioane de dolari.

Lukoil - LukOil România a anunțat că își schimbă strategia anul acesta și închiriaza 25 de stații de la micii benzinari, pentru că nu mai are bani să construiască altele noi. Compania va plăti chiria în funcție de vânzarile pe fiecare stație. LukOil România a anunțat pentru 2009 investiții de zece ori mai mici decât în 2008, de 1,5 milioane de dolari, din cauza crizei.

Evoluția pieței imobiliare din SUA - un indicator a ceea ce se va întâmpla și în România

În SUA, prețurile scad de doi ani și jumătate, iar în ianuarie 2009, acestea au scăzut cu un ritm anualizat de 20%. Din iulie 2006 și până în acest moment, prețul mediu al unei case s-a diminuat cu aproximativ o treime (conform indicelui SP/Case-Shiller). Vom analiza situația utilizând 4 indicatori: nivelul vânzărilor, nivelul dobânzilor, evoluția numărului persoanelor care aplică pentru un credit imobiliar și indicele de accesibilitate (housing affordability index).

Nivelul vânzărilor - Desi vânzările au scăzut constant în ultimii 2 ani, în luna februarie s-a observat o ușoară îmbunătățire a situației atât în ceea ce privește vânzările de imobile noi, cât și a celor vechi. Există zone în SUA unde vânzările de imobile au explodat datorită scăderii abrupte a prețurilor iar printre acestea se află Florida, California și Minneapolis, zone în care în luna februarie vânzările au urcat cu până la 90% pe fondul scăderii prețurilor cu peste 40%. În Detroit spre exemplu, datorită concedierilor făcute de cei trei mari producători auto americani, prețul mediu al unei case vândute în primele două luni ale anului a ajuns la ridicola sumă de \$12.700 de dolari, în scădere cu 87% comparativ cu anul 2003 când prețurile au atins maximum. Vânzările au crescut cu 22% în primele două luni ale anului 2009 comparativ cu aceeași perioadă a anului trecut.

Nivelul dobânzilor - FED a coborât dobânda de referință la 0% practic, ceea ce a dus la o scădere semnificativă a dobânzilor la creditele ipotecare. În prezent, rata dobânzii la creditele pe 30 de ani a ajuns la un minim istoric, respectiv sub 5%. Niciodată în istorie un credit ipotecar nu a fost mai ieftin. Spre comparație în timpul crizei din 1983, rata dobânzii era de peste 18%.

Evoluția numărului cererilor de credite - În SUA există un indice numit "Mortgage market composite index" care arată evoluția cererilor de credite ipotecare. În luna aprilie 2008, acest indice avea o valoare de 746.2 puncte. Un an mai târziu (aprilie 2009), valoarea indicelui a urcat la 1250.6 puncte, evoluție care indică o creștere de 67%. Acest lucru arată faptul că tot mai mulți americani doresc să contracteze un credit ipotecar.

Indice de accesibilitate - Acest indice se calculează luând în considerare evoluția veniturilor americanilor, a prețurilor caselor și a dobânzii la creditele ipotecare. Cu cât acest indice este mai mare, cu atât îi este mai ușor unui american să își cumpere o casă. Dacă privim cifrele, vedem că în 2006 când presurile erau la maxim, o familie avea nevoie de un venit anual de \$54.000 pentru a contracta un credit prin intermediul căruia să își cumpere o locuință medie care la momentul respectiv costă \$223.000. În 2009, pe fondul scăderii dobânzilor și al prețurilor, aceeași familie nu mai are nevoie decât de \$34.000 pentru a își cumpăra prin credit o casă al cărei preț a scăzut la \$164.000.

Să recapitulăm cele spuse mai sus: vânzările dau semne de redresare (sau cel puțin de încetinire a scăderii), dobânzile se află la minimum istoric iar numărul celor care aplică pentru un credit ipotecar crește sustinut. În plus, niciodată în istorie, unui american mediu nu i-a fost mai ușor să își cumpere o casă. Și cu toate acestea, prețurile continuă să scadă. Mai mult decât atât, nu dau nici un semn că s-ar opri din scădere. Am spus în titlul acestui articol că ceea ce se întâmplă la americani ar trebui să fie o lecție pentru cei care au impresia că în România, prețurile apartamentelor, caselor și terenurilor se vor stabiliza odată ce bancile vor "dezgheta" creditarea.

Geo-Phil & Friends Post

1 Mai Românesc

Internationala Socialista a lui Vanghelie

Social-democratia reprezinta, conform Manualului de politologie, doctrina politica privind organizarea si conducerea democratica a societatii, avand la baza principiile egalitatii si dreptatii sociale, ale promovarii intereselor producatorilor de valori materiale si spirituale, ale protectiei sociale a categoriilor de cetateni defavorizati, prin limitarea puterii claselor sociale avute, indeosebi a monopolurilor.

Social-democratia, ca doctrina politica, a cunoscut mai multe faze in evolutia sa. O prima faza poate fi considerata cea din perioada premergatoare primului razboi mondial, cand social-democratia se considera o doctrina politica ce viza organizarea si conducerea democratica a societatii pe calea trecerii la o noua oranduire sociala, faurita pe baza politicii partidului clasei muncitoare, care sa ia locul capitalismului prin reforme. Pana aici teoria de manual.

Implementarea Social Democratiei in Partidul Care Este

Ca in fiecare an de 1 Mai, primarul Vanghelie a organizat mare paranghelie PSD-ista in Parcul Izvor din capitala. Aflat in plina campanie electorala, Mircea Geoana, insotit de 5000 de simpatizanti purtand tricouri si sepci rosii cu sigla partidului au pornit dis de dimineata intr-un mars din Piata Revolutiei spre locul cu pricina, scandand 'Geoana presedinte!' sau 'Vanghelie, Vanghelie!'

Intre timp, in Parcul Izvor micii deja sfaraiau pe gratare, tonete cu suc si bere erau amplasate pe toate aleile si pe iarba fusesera amplasate sute de mese si scaune de plastic. Putini insa cumparau ceva: bucurestenii care deja impanzisera parcul asteptau cu nerabdare sa vina Vanghelie sa imparta bonurile.

In fundal, pe scena ridicata special, rapsozi mai mult sau mai putin cunoscuti rasfata oamenii cu muzica populara. Cand coloana oficiala isi face aparitia, o multime de oameni incep sa-l urmareasca pe 'Primarul care este', in spatele sau auzindu-se tot mai des: 'Domnu' Vanghelie, va iubim, dar cand ne dati bonurile?'

Curand, acesta se indura si da bonurile mult-asteptate unor distribuitori care sunt asaltati de multimea flamanda. Oamenii se calca efectiv in picioare si cativa isi baga copiii mici la inaintare care incep sa urle infricosati. Degeaba prin megafoane se face apel la calm, doritorii de mici si bere pe gratis urla si vezi maini intinse cu disperare. Un barbat cu voce bubuitoare racneste: 'Vanghelie, da-le de mancare. La romani le e foame, baaa!'

Exasperati de presiunea bucurestenilor care nu pot sa se aseze linistiti la vreo coada civilizata si isi dau coate si pumni sa prinda macar 2 bonuri, distribuitorii le arunca cu putere in aer si pleaca scarbiti, lasand multimea sa se arunce ca niste ulii pe bucatile de hartie raspadite care incotro. Unii petrecareti dezamagiti spun ca au fost sunati de dimineata de reprezentantii PSD, care le-au spus ca au fost trecuti pe liste pentru mici si bere gratis, acum vazandu-se flamanzi si murdari dupa imbulzeala.

In jurul orei 18 se porneste o ploaie torentiala care intrerupe brusc chermizele si desi gratarele se sting, zeci de bucuresteni mai asteapta inca sa apuce un mic ud si crud...

Societatea de pomanagii care a ajuns Romania si-a vazut de 1 Mai reprezentantii in toata splendoarea lor.

Who-Phyl & Friends Post

Pâna Cand si Pâna Unde?

Va Place?

Geo-Phil & Friends Post

Ferdinand I al României

Ferdinand I al României, născut Ferdinand Viktor Albert Meinrad von Hohenzollern-Sigmaringen, (n. 24 august 1865, Sigmaringen - d. 20 iulie 1927, Sinaia--Castelul Peleş) a fost rege al României din 10 octombrie 1914 până la moartea sa. Din 1890 a fost membru de onoare al Academiei Române, iar între 1914 și 1927 a fost protector și președinte de onoare al aceleiași instituții.

Născut în Sigmaringen în sud-vestul Germaniei, Prințul Ferdinand de Hohenzollern-Sigmaringen a devenit moștenitor al tronului după unchiul său fără copii, Regele Carol I al României în noiembrie 1888, după renunțarea la tron a tatălui și fratelui său mai în vârstă. În 1893, după o idilă cu poeta Elena Văcărescu, domnișoara de onoare a Reginei Elisabeta (relație întreruptă la intervenția Consiliului de Miniștri, care a reamintit Principelui că nici un membru al Familiei Regale nu se poate căsători decât cu Prințese de origine străină), Prințul Ferdinand s-a căsătorit cu Prințesa Maria de Edinburgh, care era nepoata Reginei Victoria a Marii Britanii și a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei. Au avut împreună trei fii și trei fiice, cel mai mare băiat, botezat Carol, urmând să devină Regele Carol al II-lea al României. Deși rudă cu familia imperială ce conducea Germania, Hohenzollern, Ferdinand a hotărât, împreună cu Consiliul de Coroană din 14/27 August 1916, intrarea României în Primul Război Mondial de partea Antantei împotriva Germaniei și Austro-Ungariei,

realizând astfel pasul cel mai important pentru realizarea idealului României Mari. (Constantin Kirițescu, „Istoria războiului pentru întregirea României”, 1916-1919, București, 1922).

În 1914, Ferdinand a devenit Rege al României, la 49 de ani, depunând jurământul solemn și promițând că va fi "un bun român". În timpul războiului mondial, Regele Ferdinand s-a alăturat curentului favorabil Antantei, și, în 1916, pe 14 august, a prezidat Consiliul de Coroană în cadrul căruia a luat o hotărâre dramatică: intrarea României în război împotriva țării sale natale, Germania. Cu tot entuziasmul românilor, situația de pe câmpul de luptă nu a fost favorabilă, o bună parte din teritoriul României fiind ocupat de către trupele Puterilor Centrale. Ferdinand și întregul guvern român s-au refugiat, în noiembrie 1916, la Iași. Pentru Rege și familia sa a fost o perioadă extrem de grea, perioadă în care toate planurile păreau să se năruie. În plus, în 1917, murea de febră tifoidă, la numai 4 ani, Principele Mircea, cel de-al șaselea copil al cuplului regal. Familia sa din Germania l-a renegat, la Castelul Hohenzollernilor arborându-se steagul de doliu. Astfel, el a refuzat să ratifice pacea separată între Puterile Centrale și România. În cele din urmă, situația avea să se schimbe. În cursul anului 1918, anul de naștere al României Mari, Ferdinand s-a întors triumfal la București, în fruntea armatei Romane, trecând pe sub Arcul de Triumf, întâmpinat fiind de populația entuziastă. Ferdinand a fost încoronat rege al României Mari printr-o ceremonie spectaculoasă, în ziua de 15 octombrie 1922 la Alba Iulia.

Viața politică internă în timpul domniei sale a fost dominată de Partidul Național Liberal condus de frații Ion și Vintilă Brătianu. Cucerirea Transilvaniei a lărgit însă baza electorală a opoziției, a căror partide principale s-au unit în ianuarie 1925 - octombrie 1926 pentru a forma Partidul Național Țărănesc. Regele Ferdinand nu a fost însă scutit de necazuri. Fiul său cel mai mare, moștenitorul tronului, trăia o viață scandaloasă și, încălcând ordinea monarhică, s-a căsătorit clandestin, la Odesa, cu Ioana Lambrino. Tribunalul Ilfov a anulat însă căsătoria, iar Ioana Lambrino a fost exilată împreună cu fiul nelegitim al lui Carol. Principele a fost trimis într-o lungă călătorie, în jurul lumii, pentru "a o uita" pe Ioana Lambrino. La 10 mai 1921, Carol s-a căsătorit, la Atena, cu Elena, fiica Regelui Constantin al Greciei.

În 1921, Ferdinand va avea bucuria să trăiască nașterea nepotului său, Mihai, fiul lui Carol și al Elenei. Cu toate acestea, mariajul dintre Carol și Elena nu avea să reușească, moștenitorul tronului părăsindu-și soția și fiul, fugind la Paris împreună cu amanta sa, Elena Lupescu. În cele din urmă, cu inima tulburată, Regele îl desemnează ca urmaș la tron pe nepotul său, Mihai, dezmoștenindu-l, în același timp, pe fiul său Carol. Ferdinand a murit în 1927, de cancer intestinal și a fost urmat la tron de nepotul său Mihai, sub o regență formată din trei persoane, din care făcea parte și cel de al doilea fiu al lui Ferdinand, Prințul Nicolae. Regele Ferdinand fost înmormântat la Curtea de Arges, alături de unchiul sau, Regele Carol I, și Regina Elisabeta, pe lespede sa de mormant stand scris:

"Aici odihnește robul lui Dumnezeu Ferdinand I, Rege al României, născut la 24 august 1865, rapostat la 20 iulie 1927 la castelul Pelisor. Luând carma țării la 11 octombrie 1914, a tras sabia la 15 august 1916 pentru dezrobirea romanilor de peste vechile hotare, infaptuind întregirea neamului și încoronându-se la 15 octombrie 1922 la Alba Iulia ca primul Rege al tuturor romanilor"

Pentru mai multe date, o carte foarte buna: Wolbe, Eugen: *Ferdinand I - Întemeietorul României Mari*, Humanitas, 2006.

Gheo-Phil & Friends Post

Nicolae al României un Prinț Uitat

Fiu al Regelui Ferdinand I și al Reginei Maria, prințul Nicolae de Hohenzollern (n. 15 august 1903, Sinaia — d. 9 iunie 1978, Lausanne) a fost fratele mai mic al Regelui Carol al II-lea și unchi, după tată, al Majestății Sale Regale Mihai I al României. El și-a petrecut întreaga existență princiară în umbra Coroanei Regale a României, jucând un rol mai activ doar între anii 1927 – 1930 când a făcut parte din Consiliul de Regență ce conducea țara în locul regelui minor Mihai I. A murit la vârsta de 75 de ani, departe de țară, după patru decenii de exil forțat.

Prințul Nicolae, Nicky cum îl alinta familia regală, s-a născut la Sinaia în Castelul Peleşor, pe data de 5 august 1903, fiind al patrulea copil al cuplului princiar Ferdinand și Maria. La nașterea sa, fratele mai mare, Carol, avea 10 ani, iar surorile sale - Elisabeta și Mărioara - 9 și, respectiv, 3 ani. A mai avut o soră - Ileana, născută în 1909, și un frate - Mircea, născut în 1913 și mort prematur, în 1916. Copilul a fost botezat de însuși țarul Nicolae al II-lea al Rusiei, cel care peste 15 ani avea să fie ucis împreună cu întreaga familie de către bolșevici. În Povestea vieții mele, Regina Maria l-a prezentat în cele mai frumoase culori pe Nicolae.

Era „un băiețel frumos, cu nasul cam lung... ochii erau de un albastru intens, cu o privire impunătoare, uneori aproape fioroasă.” Un copil „independent, capricios, ciudat, chiar imprevizibil”, dar „seducător, direct, cu o fire deschisă”. Regina mai nota: „Unchiul însuși (Carol I) nu rezista acestei mici ființe impulsive, ale cărei ștregării și veselii spontane îl amuzau și îl destindeau.” Principele Nicolae a primit o educație deosebită, dar nu una destinată viitorului rege; preocupările sale au fost directionate spre cariera militară, sport (mai ales automobilism), viața mondenă. Ca membru al familiei regale, participa la diferite festivități, prezida unele societăți și asociații sportive sau de caritate. Nu-l interesau problemele politice și nici nu dorea să se implice în activități care impuneau exprimarea unei opțiuni politice. Și totuși, în septembrie 1918, numele său a fost invocat cu prilejul renunțării principelui Carol la prerogativele de moștenitor al tronului, ca urmare a căsătoriei sale cu Zizi Lambrino. Atunci, Alexandru Marghiloman, președintele Consiliului de Miniștri, i-a declarat regelui Ferdinand: "Printul Carol trebuie decăzut din prerogativele sale; printul Nicolae, proclamat în locul său și pentru el făcută educație severă și serioasă". Propunerea n-a fost acceptată, nici de suveran, nici de ceilalți lideri politici. Ea și-a pierdut rostul deoarece, în noiembrie 1918, Carol a acceptat desfacerea căsătoriei sale cu Zizi Lambrino, care a fost anulată în ianuarie 1919. Dar, în iulie 1919, Carol a renunțat din nou la calitatea de moștenitor al Coroanei.

La 3 ianuarie 1926, în cadrul unei întruniri restrânse desfășurate la Sinaia - cu participarea regelui Ferdinand, reginei Maria, președintelui Consiliului de Miniștri Ion I.C. Brătianu, ministrului Justiției George Mârzescu, ministrului Agriculturii Alexandru Constantinescu, patriarhului Miron Cristea și a principesei Elena (soția principelui Carol) -, s-a hotărât componenta Regentei: principele Nicolae, patriarhul Miron Cristea și președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție Gheorghe Buzdugan. La 4 ianuarie 1926, Adunarea Deputaților și Senatul au aprobat cele hotărâte la 31 decembrie 1925 și 3 ianuarie 1926, adoptând legile care consfinteau noua realitate privind succesiunea la tron.

Astfel, fără să fi aspirat la o asemenea calitate, principele Nicolae devenea o personalitate politică marcantă. Ca urmare a morții regelui Ferdinand, la 20 iulie 1927, principele Mihai a fost proclamat rege (avea doar șase ani), prerogativele sale fiind exercitate de Regenta. Deși nu exista un statut privind funcționarea Regentei, principele Nicolae era socotit "prim-regent", el fiind cel care citea Mesajul de deschidere a Parlamentului, era prezentat în primul plan în toate fotografiile în care apareau regentii, asupra lui se concentra atenția liderilor politici. Principele Nicolae nu a acceptat să-și depășească condiția de membru al Regentei; nu era un vanitos și nu avea ambiții politice. Încă de la instalarea Regentei, principele i-a sugerat lui Ion I.C. Brătianu să constituie un guvern de "uniune națională", pentru a se diminua tensiunea politică din țară, generată mai ales de atitudinea opoziției în frunte cu Partidul Național-Tărănesc. Propunerea regentului a fost întâmpinată cu un refuz categoric din partea lui Brătianu: "nu simți nevoia" unui asemenea guvern. Pe de altă parte, liderul național-tărănist Iuliu Maniu precizase, încă de la 20 iulie 1927, că partidul său recunoaște Regenta numai "de facto", nu și "de jure", deoarece ea nu a fost creată prin "concursul liber exprimat al națiunii". El socotea că Regenta era o creație a liberalilor, și că înlăturarea lui Carol de la succesiune se datora lui Ion I.C. Brătianu, care și-a impus voința în fața regelui Ferdinand. De aceea, P.N.T. nu a ezitat să ceară anularea actului de la 4 ianuarie 1926 și urcarea pe tron a lui Carol. Regina Maria cauta să-i convingă pe diverșii lideri politici cu care discuta că numai prin alegerea ei în Regenta această instituție va dobândi prestigiul de care avea nevoie. Asadar, încă de la început, Regenta a fost o instituție contestată și subminată de unele partide și personalități politice de marcă, încât prestigiul ei a avut mult de suferit. Nimic nou în politica românească, în atenția nostalgicilor interbelici care cred cu tărie că atunci lucrurile erau mult diferite de cele din zilele noastre.

Geo-Phil & Friends Post

O Istorie a Românofobiei - 2

Regatul Ungariei și Imperiul Austro-Ungariei

Transilvania din evul mediu a avut parte de o organizare bazată pe existența unor grupuri etnice, care aveau putere și influență în viața socio-economică și politică. Grupul dominant a fost aristocrația laică și ecleziastică de etnie maghiară. Alte grupuri importante au fost sașii, secuii și românii (sau valahii - *Universitas Valachorum*), toate cu o bază etnică și etno-lingvistică (*Universis nobilibus, Saxonibus, Syculis et Olachis*). Comitetul general (*congregatio generalis*) al celor patru grupuri avea puteri legislative în Transilvania, dar uneori lua și măsuri care priveau ordinea în țară, relațiile dintre clasele privilegiate, chestiuni militare, etc.

Un punct de cotitură în istoria românilor din Transilvania a fost anul 1366, când prin Decretul de la Turda regele Ludovic I al Ungariei a redefinit nobilitatea în funcție de apartenența la Biserica Romano Catolică în acest fel fiind excluși românii ortodocși. Unica posibilitate a românilor de a accede la un rang nobil era prin conversia la romano-catolicism. Unii nobili români ortodocși s-au convertit și au fost integrați în nobilimea maghiară, dar majoritatea a refuzat, în acest fel pierzându-și statutul și privilegiile.

Ca urmare, treptat, după 1366 românii și-au pierdut statutul de clasă privilegiată și au fost excluși din forurile de conducere din Transilvania. Aceasta a însemnat că populația română din Transilvania nu a fost niciodată reprezentată direct în Dieta Transilvaniei, care era formată din nobili unguri, germani și *secui* (*Unio Trium Nationum*), în ciuda faptului că toate recensământurile efectuate de autoritățile ungare au avut ca rezultat o majoritate absolută a românilor în Transilvania, în timp ce celelalte 3 grupuri erau minoritare. În plus, în perioada medievală, românilor nu li se permitea să se așeze între zidurile unor cetăți din Transilvania, cum ar fi Sibiu, Brașovul sau Clujul. Acest fapt a permis o persecuție continuă a românilor, sub-reprezențați. Spre exemplu, în secolul XVI, legile existente în Transilvania, prevedeau drepturi separate ale ungurilor, sașilor și secuilor, față de cele ale românilor.

Ca urmare, țăranii români s-au revoltat de mai multe ori, cerând un tratament mai uman. Aceste revolte, ca cea a lui Horea, Cloșca și Crișan din 1784, au fost suprimate imediat, prin violențe oribile ale nobililor maghiari, care executau conducătorii țăranilor și rebelii prinși, prin tragere pe roată. Victima era întinsă pe pământ, iar executorii rupeau oasele prizonierului cu o roată cu țepi. Ceilalți țărani erau aduși cu forța să privească tortura și execuția pentru a îi înspăimânta.

După ce Transilvania a fost anexată la Regatul Ungariei în 1867, autoritățile ungare au adoptat o politică tot mai intensă de maghiarizare sau asimilare a minorităților ca și magyar (etnici ungari). Principala țintă a acestor politici era populația de români din Transilvania. Prin politica de maghiarizare s-a ajuns ca stăpânirea fluentă a limbii maghiare să fie obligatorie pentru a accesa serviciile guvernamentale cum ar fi administrația locală, educația și justiția. Numărul de școli în limbi minoritare a scăzut continuu: în perioada dintre 1880 și 1913, când numărul de școli cu predare doar în maghiară aproape s-a dublat, numărul de școli în limbi minoritare aproape s-a înjumătățit. Nenumărate nume de persoane au fost maghiarizate într-o scurtă perioadă de timp, de multe în mod forțat și împotriva dorinței celor implicați.

Mișcarea națională română a creat în 1892 *Memorandumul Transilvaniei*, un document trimis de liderii români împăratului Franz Josef prin care cereau ca românilor să li se acorde drepturi egale cu cele ale maghiarilor și solicitau încetarea persecuțiilor și a politicilor de maghiarizare și deznaționalizare a românilor. Memorandumul a fost ignorat, iar liderii mișcării au fost întemnițați pentru "trădare de țară", într-un simulacru de proces care a făcut vâlvă la acea vreme în Europa. Ioan Aurel Pop, *Istoria Transilvaniei Medievale* 1997 și Romsics Ignác, *Magyarország története a huszadik században* ("O istorie a Ungariei în secolul XX"), p. 85-86

Comemorare: Memorandumul Transilvaniei - 7 mai 1894

Memorandumul Transilvaniei a fost o petiție trimisă în 1892 de către liderii românilor din Transilvania împăratului austro-ungar Franz Josef, prin care se solicita drepturi etnice egale cu ale populației maghiare și încetarea persecuțiilor și a încercărilor de maghiarizare. După Ausgleich-ul din 1867, românii deși erau populație majoritară în Transilvania nu aveau un statut oficial de etnici. Memorandumul a fost scris de către liderii Partidului Național Român - Ioan Rațiu, Gheorghe Pop de Băsești, Eugen Brode, Vasile Lucaciu și alții. Erau solicitate drepturi politice pentru români și denunțarea politicilor de intoleranță față de români existente în regatul ungar.

Franz Josef a trimis memorandumul la Budapesta, iar autorii săi au fost judecați de trădare de țară la Cluj între 25 aprilie și **7 mai 1894**, fiind condamnați la ani grei de temniță în cadrul Procesului memorandiștilor.

Această situație a dus la scăderea încrederii în casa regală habsburgică și la creșterea grupului românilor ce susțineau drept unică soluționare a situației lor în Transilvania, unirea regiunii cu Regatul României. Pe de altă parte, arhiducele Franz Ferdinand al Austriei se arăta interesat de promovarea ideii unei federalizări a imperiului în Statele Unite ale Austriei Mari.

Gheo-Phil & Friends Post

In Memoriam: Jacques M. Elias

Jacques Menachem Elias (n. 1844, București - d. 7 mai 1923, București) a fost un bancher, moșier și industriaș român de origine evreiască, ales post-mortem (1993) membru al Academiei Române.

Jacques Menachem Elias s-a născut în anul 1844, în municipiul București, într-o familie evreiască de rit spaniol (sefard), tatăl său numindu-se Menachem H. Elias. Nu se cunosc prea multe date biografice despre persoana sa. Din testamentul său aflăm că a avut un frate care a murit la Viena, că nu a fost niciodată căsătorit și că nu a avut copii.

A fost un important om de afaceri, proprietar de fabrici de zahăr (este considerat a fi creatorul industriei de zahăr din România prin înființarea Fabricii de zahăr din Săscut), bancher (fiind președintele și proprietarul Băncii Generale Române) și industriaș. În cei aproape 80 de ani de viață, a reușit să strângă o mare avere, deținând moșii de mii de hectare, ferme agricole, imobile în țară și în străinătate (9 imobile la Viena spre exemplu, precum și la Berlin, Roma și Paris), 2 hoteluri din București (Continental și Patria), 2 mine de mercur în Dalmația, fabrici și milioane de lei în acțiuni la New York, Bruxelles, Londra, Praga, Belgrad, Viena, Berlin etc. A fost sfetnicul regelui Carol I, care l-a recompensat cu onoruri înalte onoruri pentru contribuția lui la dezvoltarea

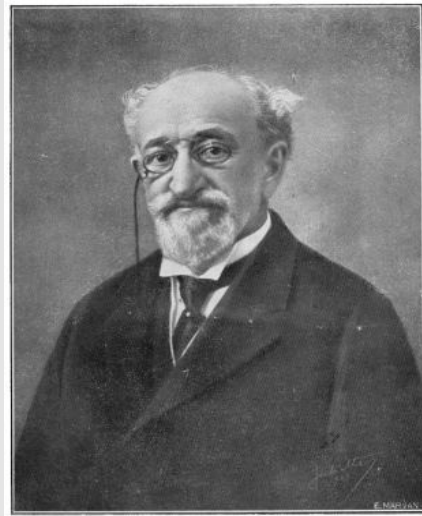
economiei românești. Ca mărturie a gratitudinii pentru serviciile aduse ca „proprietar și bancher” (Banca Generală) sau ca „întemeietor al industriei zahărului”, Regele Carol I i-a acordat numeroase titluri de onoare, ordine și medalii: titlul de cavaler și de ofițer al Ordinului "Steaua României" (în 1889 și 1901); titlul de ofițer și comandor al Ordinului "Coroana României" (în 1891, respectiv în 1909); Medalia „Meritul Comercial și Industrial” clasa I-a (în 1913) etc.

Deoarece evreilor din România nu li s-a acordat dreptul de a fi cetățeni români până la primul război mondial, aceasta acordându-se individual, cu aprobarea Parlamentului, Jacques Elias a fost „împământenit” în anul 1880, printr-o procedură de urgență, la cererea regelui Carol I. Deși a strâns o mare avere, Elias a trăit toată viața modest, locuind într-un apartament obișnuit și nefrecventând cluburi sau cazinouri. Jacques Menachem Elias a încetat din viață la data de 14 mai 1923, în municipiul București. La înmormântarea sa a participat întreg guvernul român din acele timpuri.

Prin testamentul său redactat la 2/15 decembrie 1914, cum nu avea nici ascendenți și nici descendenți în viață, el a desemnat ca legatar universal Academia Română, căreia îi lasă toată averea mobilă și imobilă „oriunde s-ar afla această avere, în țară și în străinătate” (evaluată pe atunci la **1 miliard de lei = 5.7 miliard Euro astăzi**). Conform dorinței sale, Academia Română a înființat o fundație de cultură națională și de asistență publică numită «Fundația Familiei Menachem H. Elias», întreaga avere urmând să fie consacrată promovării culturii din România, alinării boalelor săracilor noștri, încurajării elementelor valoroase, sprijinirii cauzelor nobile. Și aceasta fără deosebire de origine, pentru toți cei care merită să fie ajutați. Fundația a fost denumită după tatăl său. Testamentul său prevedea acordarea de finanțări pentru următoarele obiective: **(1)** "În special va avea obligațiunea de a construi și întreține la București, un spital de cel puțin 100 de paturi în condițiunile cele mai moderne... În acest spital, se vor primi bolnavi de ambele sexe, israeliți și de orice altă credință; se vor da consultații și medicamente gratuite". Acest spital poartă denumirea de Spitalul Elias. **(2)** dezvoltarea instituțiilor de cultură. **(3)** construirea de școli "pentru elevi israeliți și de orice altă credință" și de cantine școlare. **(4)** acordarea anuală de premii și burse Jacques Elias pentru copiii săraci. **(5)** acordarea de fonduri pentru Universitatea Carol I, pentru Facultatea de Medicină din București, multor alte spitale și leagăne pentru copii. **(6)** acordarea de donații templelor și școlilor evreiești de rit spaniol din București și Viena.

Gestul său de filantropie a fost elogiat de către contemporani, Nicolae Iorga vorbind despre "acest mare exemplu de generozitate umană", iar Grigore Antipa, vicepreședintele Academiei Române, în cuvântul rostit la Templul cel mare al israeliților de rit spaniol din București, la puțin timp după moartea marelui filantrop, a amintit pilda dată de Jacques Elias care "și-a destinat tot fructul muncii sale realizării unui măreț ideal, înălțarea patriei prin cultură".

Din Consiliul de Conducere și Administrație al Fundației au făcut parte, de-a lungul timpului: prințul Barbu Alexandru Știrbei, academicienii: Ion Bianu, Gheorghe Țițeica, Grigore Antipa, Dimitrie Gusti, Constantin Rădulescu-Motru, Ion Simionescu, Dumitru Voinov, George Marinescu, David Emanuel, Constantin Ion Parhon, Mihail Sadoveanu, Andrei Rădulescu, Traian Ionașcu, Ioan Ceterchi, Nicolae Cajal, Victor Sahini, Aurel Iancu și alți intelectuali de marcă. La data de 15 noiembrie 1938, în prezența Marelui Voievod Mihai de Alba Iulia și a Reginei Elena, precum și a altor personalități din țară și din străinătate, a fost pus în funcțiune "Spitalul fondat de Familia Menachem H. Elias", cel mai modern spital din Europa acelor vremuri deschizându-și porțile ambulatoriului, spitalului și sanatoriului, destinate în întregime „bolnavilor de ambele sexe”, indiferent de religia lor. În semn de prețuire pentru actul său de filantropie, Jacques M. Elias a fost desemnat membru de onoare post-mortem al Academiei Române în anul 1993, cetățean de onoare al Bucureștiului. Numele său a fost dat unei străzi centrale din capitala României și Liceului din Săscut, localitate întemeiată de bancher.

Jacques M. Elias

Geo-Phil & Friends Post

ATELIER LITERAR

Blog: Gradina de hartie - Nora Damian

Selecția naturală a speciilor. Electorală sau nu.

A alege e verbul uzual al vieții de zi cu zi. Practic avem permanent de ales câte ceva. Pe măsura aglomerării opțiunilor, mintea noastră e tot mai bântuită de incertitudini. Mereu asaltată de urgențe ajunge să nu-și mai vadă capul de atâtea răspunderi. Îi rămâne tot mai puțină vreme pentru întrebări de genul: ” Nu cumva, nu mă potrivesc cu mediul în care trăiesc?...Sau, cu timpul asta ?...De ce se întâmplă toate astea? De ce nu m-am născut în alt loc pe lume?...De ce acum?...De ce aici?...

Întrebări frecvente, banale sau banalizate, din categoria celor fără răspuns. Nici în apartenența noastră națională, nici în cea a eredității noastre n-avem vreun cuvânt de spus. Alegerea nu ne aparține.

Dar alegerea ne aparține fundamental în ceea ce credem despre noi înșine. Ne putem considera fie rodul întâmplării, fie rodul unei alegeri despre care nu știm nimic. Ca și copii ai hazardului nu ne punem întrebări. Nici măcar banale. Suntem prea ocupați cu alegerile de zi cu zi. Propria persoană ne mănâncă toate resursele. Nu ne mai rămâne nimic de dat. Responsabilitatea e ceva aiurea în acest caz, o vorbă de vorbă goală, o personificare a orgoliului unei clone. Seducătoare ca fata de la pagina 5. Sau ca tragerea din ce în ce mai specială la șase din patruș’nouă de duminica seara.

Dacă însă, existăm cu un rost, responsabilitatea își schimbă total sensul grație transcenderii motivației. Calitatea alegerii depinde în întregime de calitatea motivației. Individul ca parte a întregului. Întregul ca societate, comunitate, popor. O masă critică insuficientă a responsabilităților asumate individual și solidare în interdependență nu poate duce decât într-o fundătură. Nimic mai clar pentru a înțelege de ce istoria noastră recentă a trecut de la timpul EGALITĂȚII triste a NEȘANSELOR la cel al INEGALITĂȚII tragice a ȘANSELOR. La asta se rezumă de fapt “evoluția” din vremea ante și post integrare în structurile europene, de altfel prea ocupate de problemele lor ca să se mai preocupe și de ale noastre.

Trecerea de la un timp la celălalt e o rezultantă a opțiunilor fiecăruia dintre noi. O rezultantă a tot ce am ales și alegem. Nu numai politic. Inconștient sau nu, importante sau nu, alegerile noastre au produs acest rezultat. Urmarea?...Opțiunile au scăzut dramatic precum lichiditățile din averea lumii. O societate în degradare pe potriva sterilului politic care acopera orizontul.

Cui aparține vina?...Mai putem face ceva?

Și în această privință opțiunile sunt împărțite: Întâmplătorii, indiferent de care parte sunt și ce declară, socotesc că vina, în totalitate, fără echivoc, categoric și totdeauna aparține altora. Pentru cealaltă categorie, greșelile filtrate prin responsabilitatea proprie, devin “întâmplări” utile.

În acest fel greșelile ne vin în ajutor, devin un “capital” calitativ prețios pentru diagnosticarea corectă nu numai a stării nației ci și a locului propriu, a rostului personal, a rostului nostru, acum și aici. Un fond indispensabil pentru schimbare -(schimbarea, această nevoie transformată într-un slogan, mult,obositor și mai ales ipocrit clamat)- în intervalul dintre cei doi timpi botezat “tranziție”. Decisiv pentru reconsiderarea șanselor pe alte principii. E greu de apreciat cât s-a schimbat în bine mentalul nostru colectiv. Dacă putem conta pe o motivație calitativ schimbată a unei părți semnificative dintre concetățenii noștri. Totuși pe asta contăm. Pentru altă calitate a alegerilor noastre. Electoral și nu numai

EBA.

Calcululele probabilității sunt din ce în ce mai frecvent infirmate de te-miri-ce. Un fel de imperfecțiune, ceva jucăuș și imposibil de localizat și de ținut sub control, apare când te aștepți mai puțin și, ca-n povești schimbă sensul lucrurilor. Un soi de vizitator inoportun în stare să afle-n plictiseală ceva vesel, în monotonie o glumă și în glumă ceva serios. Deși pare excepția, poate că asta e regula.

Și EBA era până ieri o glumă. O minge de jucat în redacțiile de presă prin pauză. Și, din când în când, sursă de nervi pentru susținătorii președintelui Basescu. O fi veselă, dar EBA nu mai e glumă. Desigur, acum e limpede că rățușca prezidențială aștepta undeva, sub obrocul greu al bășcăliei jurnalistice pe care o alimentase singură cu succes(și atât). Și, din întâmplare sau nu, EBA n-a așteptat degeaba. Bășcălia, criticile, din acest moment, vor fi în favoarea ei. Iar de laude nu cred că are nevoie. Discuțiile pe seama înfățișării, amorurilor, modellingului, succesurilor gramaticale ale fiicei, vor fi tot atât de productive în ce-o privește ca și cele privind șuvița, hăhăitul, flota, plus desuurile roze ale d-nei Udrea, pentru tatăl ei. (Nu pot să nu spun, totuși, că dicția ei, înainte de altceva, ar trebui corectată). Dar până la urmă discutând în termeni de “îmi place, nu-mi place” (cu justificările previzibile) nu facem decât să demonstrăm limitele noastre, nu ale ei.

Prin ochii unui spectator obișnuit, anonim, însă, lucrurile posibil să se vadă în cu totul altă perspectivă. În plină atmosferă a unei politici care se face în totală ignorare a intereselor și percepțiilor cetățeanului de rând, gestul EBA devine genul de eveniment mărunț în stare să învieze o stare de monotonie aproape de astenie. Uite că se poate! Chiar dacă o grămadă de “voci serioase și responsabile” se întrec în a-i spune electorului nostru anonim că e musai să vadă lucrurile prin privirea lor hotărâtoare. Și să nu creadă ce vede singur, că nu se pricepe. Să caște urechile, ca și altă dată, când, din inerție, asculta și de un megafon. Să ia seama la ce spun corifeii societății civile că ei știu. Intrată cu totul în stilul “bârfă”, ocupată cu mese rotunde unde se practică un jurnalism acneic, presa, în bună parte, pare să nu simtă că produce efecte inverse. Că, provocat, electoratul se simte mai matur, vrea independență. Și că, dintr-o nevoie de echilibrare a lucrurilor, poate, excepția tinde să ia locul unor obișnuințe devenite din cale afară de plictisitoare.

Geo-Phil & Friends Post

Arta

Barocul in Artele Plastice

Pictura baroc a fost în floare în multe culturi europene între sfârșitul secolului al XVI-lea și prima jumătate a secolului al XVIII-lea, o perioadă din istoria europeană caracterizată de bogăție, strălucire și fast.

Pictorii care au excelat în folosirea elementelor stilului baroc în pictură au folosit în mod accentuat figuri umane surprinse în decursul mișcării, puternice contraste de lumină și întuneric (acea tehnică cunoscută sub numele generic de clarobscur), culori puternice, saturate și un echilibru compozițional mai degrabă dinamic decât static, considerat de multe ori chiar dezechilibrat compozițional. De asemenea, folosirea liniilor de compoziție de forme curbate, asemănătoare unor litere S multiple, a diagonalelor repetate de tip ascendent și descendent comparativ cu liniile drepte, orizontale și/sau verticale, folosite preponderent anterior, sunt alte elemente tipice ale barocului de tip vizual.

Tintoretto (pe numele său real Jacopo Robusti) a fost unul dintre cei mai mari pictori ai școlii venețiene, probabil ultimul mare pictor al Renașterii italiene și fără îndoială unul din primii pictori folosind o manieră baroc în pictură. În Cina cea de taină, folosirea accentuată a clar-obscurului, a diagonalei ascendente în jurul căreia gravitează întreaga compoziție, a dramatismului momentului surprins în punctul său critic și redat ne-echivoc cu măiestrie, precum și a culorilor saturate, ce umplu cadrul picturii, reprezintă tot atâtea elemente baroc.

Caravaggio - Bacus, c.1595

Peter Paul Rubens - Vânătoare de lei

În Eneas scapă din Troia în flăcări, prezentat aici, Federico Barocci face dovada însușirii și aplicării cu brio a elementelor definitorii ale stilului baroc în pictură. În anul 1598, anul realizării picturii, acestea erau deja clar cristalizate și "standardizate," cel puțin în Italia. Peter Paul Rubens, considerat de mulți specialiști cel mai mare pictor european, maestru incontestabil al barocului pictural, a folosit compoziții complexe cu personaje multiple, pictate din unghiuri diferite, efectuând sincron diferite lucruri slujind unui scop comun. Spre exemplu, în Vânătoarea de lei, artistul flamand a folosit la refuz spațiul existent, grupând șapte vânători, dintre care trei pe cai, înarmați cu 5 sulite, 2 săbii și multiple pumnale în jurul a doi lei, care urmează a fi străpuși fiecare de mai multe arme simultan. Deși este considerat, de către cei mai mulți, un pictor reprezentativ al școlii spaniole, de către alții un pictor manierist, El Greco, pictor care a excelat în a prezenta în

pictura sa scene biblice și, mai ales, mistice, a pictat și sub influența barocului. Mai exact, tehnica sa de a picta are multiple elemente baroc, și, aidoma lui Rubens, artistul spaniol de origine greacă folosește culori saturate aplicate cu tușă groasă, de multe ori delimitând clar, dar alteori nedelimitând limpede, aidoma artiștilor ce foloseau tehnica numită sfumato, liniile de contur dintre personaje sau dintre personaje și fondul picturii.

Pictorii francezi ai genului baroc, precum Nicolas Poussin și Claude Lorrain, nu au făcut altceva decât să continue tradiția clasică a personajelor ce umplu cadrul picturii având atitudini fie statuare, fie dinamice, dar întotdeauna dramatice, și găsindu-se în mijlocul unor peisaje ușor ireale ce amintesc mai degrabă de parcuri (desigur, baroc) decât de un peisaj real.

În timp ce Rembrandt și alți maeștri olandezi ai barocului s-au aplecat în compozițiile lor mai ales asupra scenelor cotidiene, spaniolul Diego Velázquez, artist neafiliat vreunei școli, dar puternic individualizat ca pictor baroc, deși a realizat și picturi inspirate din cotidian, mai ales în perioada italiană, este cunoscut îndeobște pentru realizarea de portrete minunate ale membrilor Curții Regale a Spaniei, compoziții pline de culoare, viață, exuberanță și realism.

Geo-Phil & Friends Post

Barocul in Artele Plastice

Precum întreaga mișcare artistică a barocului, sculptura realizată în acest stil este în primul rând destinată unei citiri directe, adresându-se direct simțurilor umane și componentei emoționale a privitorului.

De asemenea, sculptura barocă este caracterizată printr-o dorință irezistibilă a artistului de a sugera mișcarea prin surprinderea unei acțiuni în timpul execuției sale, preferabil în momentul său cel mai important, relevant și/sau critic

Aidoma sculpturilor cu un singur personaj, în cele de tip baroc având mai multe ființe umane prezente, aflate întotdeauna în mijlocul unei acțiuni comune, grupul afișează o anumită importanță sau gravitate, dând solemnitate momentului surprins. Ca atare, există întotdeauna în aceste sculpturi un dinamism și o concentrare de energii ale formelor umane prezente. Ca elemente determinante ale sculpturilor baroce se pot distinge omniprezența spirală ce creează un fel "zid" în jurul unui gol central (un vortex) din care pare a emana acțiunea, folosirea, pentru prima dată, a unor unghiuri multiple de prezentare a personajelor implicate și prezența, tot pentru prima dată, a elementelor extra-sculpturale, cum ar fi, de pildă, apa (în fântâni). Maestrul incontetabil al barocului vizual al anilor 1600 a fost, fără nici o îndoială, italianul Gian Lorenzo Bernini (1598 – 1680). Acest artist remarcabil, comparabil ca forță și dimensiune a creației doar cu Michelangelo Buonarroti, a fost la superlativ architect, pictor, sculptor, dramaturg și regizor. Opera sa cea mai complexă și relevantă este Capela papei Alexandru VII, exemplu edificator de concepție unitară a unui singur artist dar și de aplicare simultană a stilului baroc arhitecturii, picturii și sculpturii unei întregi clădiri. Sculptura Extazul Sfântei Tereza (a cărei fotografie se poate vedea în introducere) de același Gian Lorenzo Bernini, din Capela familiei Cornaro a bisericii Santa Maria della Vittoria, Roma, realizată între anii 1645 - 1652, este, de asemenea, un superb exemplu de lucrare complexă baroc.

Barocul sculptural nu s-a manifestat doar în statui sau în transpuneri multiple ale stilului în opere comandate exclusiv de Biserica Romano-Catolică. În cazul barocului din alte țări, spre exemplu în cazul barocului englez, s-a manifestat și în realizarea de opere pur laice.

Un exemplu tipic de folosire a stilului baroc în cazul unui domeniu ce a fost supus unei transformări profunde din punct de vedere arhitectural, sculptural, precum și al întregului peisaj, este Palatul Blenheim (Castelul Blenheim sau Domeniul Blenheim) și domeniul înconjurător aferent, aflat în Woodstock, Anglia, operă complexă a arhitectului Sir John Vanbrugh.

Construite între 1705 - 1722, atât palatul, cât și anexele sale, grădina cu statui, parcul, pădurea, pajiștea și lacul au fost create pe un loc unde înainte nu existase nimic din ceea ce astăzi constituie elemente aparte ale unuia din locurile cele mai vizitate și admirate din Anglia

Bernini, Extazul Sfântei Tereza

Nicolas-Sébastien Adam - Prometeu

Vom continua saptamana viitoare cu inca putin Baroc

Geo-Phil & Friends Post

Manastirea Stavropoleos

Manastirea Stavropoleos a fost întemeiată la anul 1724 de arhimandritul grec Ioanichie, el a ridicat biserica și un han care va dăinui însă doar până la sfârșitul veacului al XIX-lea. Acum din ansamblul manastiresc fac parte biserica și incinta care împreună cu curtea interioară, ea a fost construită la începutul secolului al XX-lea în stil neo-romanesc, după planurile arhitectului Ion Mincu. Aici s-au amenajat trapeza, biblioteca și colecția de obiecte vechi bisericești, din care unele recuperate de la bisericile darimate în timpul regimului comunist. Pentru buna rânduială a vieții de obște tot în incintă s-au amenajat chiliile, staretia și spațiul pentru preotul duhovnic.

Patru monahii, trei surori și un preot duhovnic sunt viețuitorii acestei mănăstiri ocrotiți de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, de Sfântul Iustin Martirul și Filozoful, de Sfântul Ierarh Atanasie și de Sfântul Mucenic Haralambie.

Viața de obște a monahilor ce trăiesc aici se împarte între rugăciune, lucru și studiu. Se restaurează cărți vechi, icoane, vestimente și broderii liturgice, se scriu și editează cărți, se scrie muzică psaltică și se lucrează pentru a trece pe suport digital fondul de manuscrise și carte veche a bibliotecii.

Manastirea Stavropoleos prima jumătate a sec XIX

Biserica Manastirii Stavropoleos

Ansamblul Stavropoleos aparține stilistic epocii brâncovenești, fiind prin decorația în piatră, mobilier, pictura murală interioară și exterioară, expresia unitară a acestei perioade din istoria artei românești. Deși de dimensiuni reduse biserica are monumentalitate, fiind un spațiu arhitectural specific tradiției bizantine. Prin decorația sculptată și prin motivele ornamentale exprimă deopotrivă o sensibilitate barocă și un gust oriental. Pictura interioară impresionează prin amploarea și totodată concentrarea programului iconografic. În naos se remarcă Liturgia îngerească, zugrăvită la baza turlii și cei patru evangheliști, iar în absidele laterale Parusia sau Cea de-a doua Venire (absida sudică) respectiv Învierea sau Pogorîrea la iad (absida nordică). În registrul inferior, alături de Deisis, sînt înfățișați sfinți militari. Pe peretele vestic al naosului sînt reprezentate scene din viața Mîntuitorului și a Maicii Domnului, vădînd adînci semnificații teologice. În pronaos, în registrul superior se pot vedea Imnul Acatist, temă specifică iconografiei ortodoxe, melozi, iar în calotă Maica Domnului cu Pruncul și în glafurile ferestrelor sfînte mucenice.

Peretele vestic este rezervat portretelor ctitoricești: Mitropolitul Ioanichie cu frații săi și domnitorul Nicolae Mavrocordat cu familia. Îi înconjoară Mitropolitul Daniil al Ungrovlahiei, familii boierești și alți donatori. În pridvor sînt zugrăvite Sinoadele ecumenice, Sfîntul Ioan Botezătorul și minunile Arhanghelului Mihail, a căror amploare este rar întîlnită în arta românească.

Iconostasul, încununat cu Răstignirea, este împărțit în trei registre – proorocii mesianici, apostolii și praznicele împărătești – avînd la bază pe Iesei, unul din strămoșii Mîntuitorului. În sculptura pridvorului se evidențiază balustrada, o remarcabilă realizare a artei medievale românești. Pictura exterioară și turla, au fost refăcute la începutul secolului al XX-lea și se armonizează cu decorația în piatră care a înlocuit vechile stucaturi. Nu se cunosc numele zugravilor și ale pietrarilor, ci doar al lui Iordan stucatorul. Biserica Stavropoleos se impune prin originalitate și pitoresc, îmbinînd tradiția orientală cu influențele occidentale ale vremii.

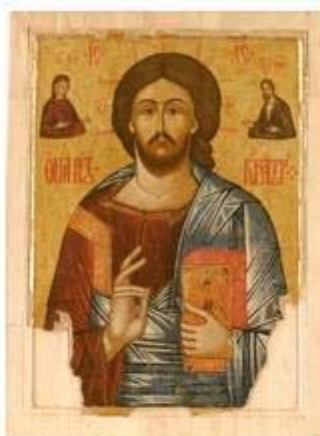
Geo-Phil & Friends Post

Colectia Iconografica Stavropoleos

Colectia Stavropoleos contine icoane imparatesti, icoane praznicare, icoane de vatra sau de procesiune, pe lemn sau pe sticla, primite sau achizitionate in timp dar si obiecte care au apartinut manastirii înainte de secularizare: cadelnita daruita de Ioanichie al Stavropolei la 1734, candela de la 1788, Evanghelia cu inscriptia datind din 1735, icoana cu Iisus-Pomul vietii daruita de Ioanichie la 1731.

Iisus Hristos Pantocrator,
sec. XVII

Iisus Hristos Pantocrator,

Sf.Ioan Botezatorul, 1756

Maica Domnului cu Pruncul
Icoana imparateasca, 1756

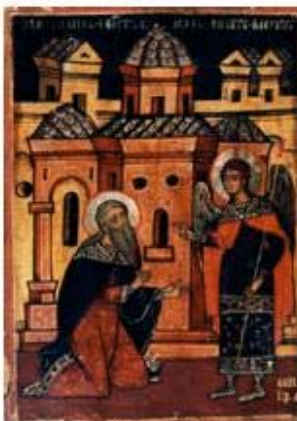
Iisus Hristos Pantocrator
Icoana imparateasca, 1756

Sf.Arhanghel Mihail, 1756

Aflarea capului Sf. Ioan si
sfinti.icoana praznicara,

Zamislirea Sf. Ioan
Botezatorul,

Nasterea Domnului Iisus
Hristos,

Schimbarea la Fata, 1776

Nasterea Sf.Ioan
si Sfintii Macabei,

Theo-Phil & Friends Post

Suplement Umberto Eco in Limba Engleza

UR-FASCISM

The New York Review of Books

June 22, 1995

UR-FASCISM

By Umberto Eco

<http://www.nybooks.com/articles/1856>

In 1942, at the age of ten, I received the First Provincial Award of Ludi Juveniles (a voluntary, compulsory competition for young Italian Fascists – that is, for every young Italian). I elaborated with rhetorical skill on the subject "Should we die for the glory of Mussolini and the immortal destiny of Italy?" My answer was positive. I was a smart boy.

I spent two of my early years among the SS, Fascists, Republicans, and partisans shooting at one another, and I learned how to dodge bullets. It was good exercise.

In April 1945, the partisans took over in Milan. Two days later they arrived in the small town where I was living at the time. It was a moment of joy. The main square was crowded with people singing and waving flags, calling in loud voices for Mimo, the partisan leader of that area. A former *maresciallo* of the Carabinieri, Mimo joined the supporters of General Badoglio, Mussolini's successor, and lost a leg during one of the first clashes with Mussolini's remaining forces. Mimo showed up on the balcony of the city hall, pale, leaning on his crutch, and with one hand tried to calm the crowd. I was waiting for his speech because my whole childhood had been marked by the great historic speeches of Mussolini, whose most significant passages we memorized in school. Silence. Mimo spoke in a hoarse voice, barely audible. He said: "Citizens, friends. After so many painful sacrifices . . . here we are. Glory to those who have fallen for freedom." And that was it. He went back inside. The crowd yelled, the partisans raised their guns and fired festive volleys. We kids hurried to pick up the shells, precious items, but I had also learned that freedom of speech means freedom from rhetoric.

A few days later I saw the first American soldiers. They were African Americans. The first Yankee I met was a black man, Joseph, who introduced me to the marvels of Dick Tracy and Li'l Abner. His comic books were brightly colored and smelled good.

One of the officers (Major or Captain Muddy) was a guest in the villa of a family whose two daughters were my schoolmates. I met him in their garden where some ladies, surrounding Captain Muddy, talked in tentative French. Captain Muddy knew some French, too. My first image of American liberators was thus – after so many palefaces in black shirts – that of a cultivated black man in a yellow-green uniform saying: "*Oui, merci beaucoup, Madame, moi aussi j'aime le champagne . . .*" Unfortunately there was no champagne, but Captain Muddy gave me my first piece of Wrigley's Spearmint and I started chewing all day long. At night I put my wad in a water glass, so it would be fresh for the next day.

In May we heard that the war was over. Peace gave me a curious sensation. I had been told that permanent warfare was the normal condition for a young Italian. In the following months I discovered that the Resistance was not only a local phenomenon but a European one. I learned new, exciting words like *réseau*, *maquis*, *armée secrète*, *Rote Kapelle*, Warsaw ghetto. I saw the first photographs of the Holocaust, thus understanding the meaning before knowing the word. I realized what we were liberated from.

In my country today there are people who are wondering if the Resistance had a real military impact on the course of the war. For my generation this question is irrelevant: we immediately understood the moral and psychological meaning of the Resistance. For us it was a point of pride to know that we Europeans did not wait passively for liberation. And for the young Americans who were paying with their blood for our restored freedom it meant something to know that behind the firing lines there were Europeans paying their own debt in advance.

In my country today there are those who are saying that the myth of the Resistance was a Communist lie. It is true that the Communists exploited the Resistance as if it were their personal property, since they played a prime role in it; but I remember partisans with kerchiefs of different colors. Sticking close to the radio, I spent my nights – the windows closed, the blackout making the small space around the set a lone luminous halo – listening to the messages sent by the Voice of London to the partisans. They were cryptic and poetic at the same time (*The sun also rises, The roses will bloom*) and most of them were "*messaggi per la Franchi*." Somebody whispered to me that Franchi was the leader of the most powerful clandestine network in northwestern Italy, a man of legendary courage. Franchi became my hero. Franchi (whose real name was Edgardo Sogno) was a monarchist, so strongly anti-Communist that after the war he joined very right-wing groups, and was charged with collaborating in a project for a reactionary coup d'état. Who cares? Sogno still remains the dream hero of my childhood. Liberation was a common deed for people of different colors.

In my country today there are some who say that the War of Liberation was a tragic period of division, and that all we need is national reconciliation. The memory of those terrible years should be repressed, *refoulée*, *verdrängt*. But *Verdrängung* causes neurosis. If reconciliation means compassion and respect for all those who fought their own war in good faith, to forgive does not mean to forget. I can even admit that Eichmann sincerely believed in his mission, but I cannot say, "OK, come back and do it again." We are here to remember what happened and solemnly say that "They" must not do it again.

But who are They?

If we still think of the totalitarian governments that ruled Europe before the Second World War we can easily say that it would be difficult for them to reappear in the same form in different historical circumstances. If Mussolini's fascism was based upon the idea of a charismatic ruler, on corporatism, on the utopia of the Imperial Fate of Rome, on an imperialistic will to conquer new territories, on an exacerbated nationalism, on the ideal of an entire nation regimented in black shirts, on the rejection of parliamentary democracy, on anti-Semitism, then I have no difficulty in acknowledging that today the Italian Alleanza Nazionale, born from the postwar Fascist Party, MSI, and certainly a right-wing party, has by now very little to do with the old fascism. In the same vein, even though I am much concerned about the various Nazi-like movements that have arisen here and there in Europe, including Russia, I do not think that Nazism, in its original form, is about to reappear as a nationwide movement.

Nevertheless, even though political regimes can be overthrown, and ideologies can be criticized and disowned, behind a regime and its ideology there is always a way of thinking and feeling, a group of cultural habits, of obscure instincts and unfathomable

drives. Is there still another ghost stalking Europe (not to speak of other parts of the world)?

Ionesco once said that "only words count and the rest is mere chattering." Linguistic habits are frequently important symptoms of underlying feelings. Thus it is worth asking why not only the Resistance but the Second World War was generally defined throughout the world as a struggle against fascism. If you reread Hemingway's *For Whom the Bell Tolls* you will discover that Robert Jordan identifies his enemies with Fascists, even when he thinks of the Spanish Falangists. And for FDR, "The victory of the American people and their allies will be a victory against fascism and the dead hand of despotism it represents."

During World War II, the Americans who took part in the Spanish war were called "premature anti-fascists" – meaning that fighting against Hitler in the Forties was a moral duty for every good American, but fighting against Franco too early, in the Thirties, smelled sour because it was mainly done by Communists and other leftists. . . . Why was an expression like *fascist pig* used by American radicals thirty years later to refer to a cop who did not approve of their smoking habits? Why didn't they say: *Cagoulard pig*, *Falangist pig*, *Ustashe pig*, *Quisling pig*, *Nazi pig*?

Mein Kampf is a manifesto of a complete political program. Nazism had a theory of racism and of the Aryan chosen people, a precise notion of degenerate art, *entartete Kunst*, a philosophy of the will to power and of the *Urbemensch*. Nazism was decidedly anti-Christian and neo-pagan, while Stalin's *Diamat* (the official version of Soviet Marxism) was blatantly materialistic and atheistic. If by totalitarianism one means a regime that subordinates every act of the individual to the state and to its ideology, then both Nazism and Stalinism were true totalitarian regimes.

Italian fascism was certainly a dictatorship, but it was not totally totalitarian, not because of its mildness but rather because of the philosophical weakness of its ideology. Contrary to common opinion, fascism in Italy had no special philosophy. The article on fascism signed by Mussolini in the *Treccani Encyclopedia* was written or basically inspired by Giovanni Gentile, but it reflected a late-Hegelian notion of the Absolute and Ethical State which was never fully realized by Mussolini. Mussolini did not have any philosophy: he had only rhetoric. He was a militant atheist at the beginning and later signed the Convention with the Church and welcomed the bishops who blessed the Fascist pennants. In his early anticlerical years, according to a likely legend, he once asked God, in order to prove His existence, to strike him down on the spot. Later, Mussolini always cited the name of God in his speeches, and did not mind being called the Man of Providence.

Italian fascism was the first right-wing dictatorship that took over a European country, and all similar movements later found a sort of archetype in Mussolini's regime. Italian fascism was the first to establish a military liturgy, a folklore, even a way of dressing – far more influential, with its black shirts, than Armani, Benetton, or Versace would ever be. It was only in the Thirties that fascist movements appeared, with Mosley, in Great Britain, and in Latvia, Estonia, Lithuania, Poland, Hungary, Romania, Bulgaria, Greece, Yugoslavia, Spain, Portugal, Norway, and even in South America. It was Italian fascism that convinced many European liberal leaders that the new regime was carrying out interesting social reform, and that it was providing a mildly revolutionary alternative to the Communist threat.

Nevertheless, historical priority does not seem to me a sufficient reason to explain why the word *fascism* became a synecdoche, that is, a word that could be used for different totalitarian movements. This is not because fascism contained in itself, so to speak in their quintessential state, all the elements of any later form of totalitarianism. On the contrary, fascism had no quintessence. Fascism was a *fuzzy* totalitarianism, a collage of

different philosophical and political ideas, a beehive of contradictions. Can one conceive of a truly totalitarian movement that was able to combine monarchy with revolution, the Royal Army with Mussolini's personal *milizia*, the grant of privileges to the Church with state education extolling violence, absolute state control with a free market? The Fascist Party was born boasting that it brought a revolutionary new order; but it was financed by the most conservative among the landowners who expected from it a counter-revolution. At its beginning fascism was republican. Yet it survived for twenty years proclaiming its loyalty to the royal family, while the Duce (the unchallenged Maximal Leader) was arm-in-arm with the King, to whom he also offered the title of Emperor. But when the King fired Mussolini in 1943, the party reappeared two months later, with German support, under the standard of a "social" republic, recycling its old revolutionary script, now enriched with almost Jacobin overtones.

There was only a single Nazi architecture and a single Nazi art. If the Nazi architect was Albert Speer, there was no more room for Mies van der Rohe. Similarly, under Stalin's rule, if Lamarck was right there was no room for Darwin. In Italy there were certainly fascist architects but close to their pseudo-Coliseums were many new buildings inspired by the modern rationalism of Gropius.

There was no fascist Zhdanov setting a strictly cultural line. In Italy there were two important art awards. The Premio Cremona was controlled by a fanatical and uncultivated Fascist, Roberto Farinacci, who encouraged art as propaganda. (I can remember paintings with such titles as "Listening by Radio to the Duce's Speech" or "States of Mind Created by Fascism.") The Premio Bergamo was sponsored by the cultivated and reasonably tolerant Fascist Giuseppe Bottai, who protected both the concept of art for art's sake and the many kinds of avant-garde art that had been banned as corrupt and crypto-Communist in Germany.

The national poet was D'Annunzio, a dandy who in Germany or in Russia would have been sent to the firing squad. He was appointed as the bard of the regime because of his nationalism and his cult of heroism – which were in fact abundantly mixed up with influences of French *fin de siècle* decadence.

Take Futurism. One might think it would have been considered an instance of *entartete Kunst*, along with Expressionism, Cubism, and Surrealism. But the early Italian Futurists were nationalist; they favored Italian participation in the First World War for aesthetic reasons; they celebrated speed, violence, and risk, all of which somehow seemed to connect with the fascist cult of youth. While fascism identified itself with the Roman Empire and rediscovered rural traditions, Marinetti (who proclaimed that a car was more beautiful than the *Victory of Samothrace*, and wanted to kill even the moonlight) was nevertheless appointed as a member of the Italian Academy, which treated moonlight with great respect.

Many of the future partisans and of the future intellectuals of the Communist Party were educated by the GUF, the fascist university students' association, which was supposed to be the cradle of the new fascist culture. These clubs became a sort of intellectual melting pot where new ideas circulated without any real ideological control. It was not that the men of the party were tolerant of radical thinking, but few of them had the intellectual equipment to control it.

During those twenty years, the poetry of Montale and other writers associated with the group called the Ermetici was a reaction to the bombastic style of the regime, and these poets were allowed to develop their literary protest from within what was seen as their ivory tower. The mood of the Ermetici poets was exactly the reverse of the fascist cult of optimism and heroism. The regime tolerated their blatant, even though socially

imperceptible, dissent because the Fascists simply did not pay attention to such arcane language.

All this does not mean that Italian fascism was tolerant. Gramsci was put in prison until his death; the opposition leaders Giacomo Matteotti and the brothers Rosselli were assassinated; the free press was abolished, the labor unions were dismantled, and political dissenters were confined on remote islands. Legislative power became a mere fiction and the executive power (which controlled the judiciary as well as the mass media) directly issued new laws, among them laws calling for preservation of the race (the formal Italian gesture of support for what became the Holocaust).

The contradictory picture I describe was not the result of tolerance but of political and ideological discombobulation. But it was a rigid discombobulation, a structured confusion. Fascism was philosophically out of joint, but emotionally it was firmly fastened to some archetypal foundations.

So we come to my second point. There was only one Nazism. We cannot label Franco's hyper-Catholic Falangism as Nazism, since Nazism is fundamentally pagan, polytheistic, and anti-Christian. But the fascist game can be played in many forms, and the name of the game does not change. The notion of fascism is not unlike Wittgenstein's notion of a game. A game can be either competitive or not, it can require some special skill or none, it can or cannot involve money. Games are different activities that display only some "family resemblance," as Wittgenstein put it. Consider the following sequence:

1 2 3 4

abc bcd cde def

Suppose there is a series of political groups in which group one is characterized by the features abc, group two by the features bcd, and so on. Group two is similar to group one since they have two features in common; for the same reasons three is similar to two and four is similar to three. Notice that three is also similar to one (they have in common the feature c). The most curious case is presented by four, obviously similar to three and two, but with no feature in common with one. However, owing to the uninterrupted series of decreasing similarities between one and four, there remains, by a sort of illusory transitivity, a family resemblance between four and one.

Fascism became an all-purpose term because one can eliminate from a fascist regime one or more features, and it will still be recognizable as fascist. Take away imperialism from fascism and you still have Franco and Salazar. Take away colonialism and you still have the Balkan fascism of the Ustashes. Add to the Italian fascism a radical anti-capitalism (which never much fascinated Mussolini) and you have Ezra Pound. Add a cult of Celtic mythology and the Grail mysticism (completely alien to official fascism) and you have one of the most respected fascist gurus, Julius Evola.

But in spite of this fuzziness, I think it is possible to outline a list of features that are typical of what I would like to call Ur-Fascism, or Eternal Fascism. These features cannot be organized into a system; many of them contradict each other, and are also typical of other kinds of despotism or fanaticism. But it is enough that one of them be present to allow fascism to coagulate around it.

1. The first feature of Ur-Fascism is the cult of tradition. Traditionalism is of course much older than fascism. Not only was it typical of counter-revolutionary Catholic thought after the French revolution, but it was born in the late Hellenistic era, as a reaction to classical Greek rationalism. In the Mediterranean basin, people of different religions (most of them indulgently accepted by the Roman Pantheon) started dreaming of a revelation received at the dawn of human history. This revelation, according to the traditionalist mystique, had

remained for a long time concealed under the veil of forgotten languages – in Egyptian hieroglyphs, in the Celtic runes, in the scrolls of the little known religions of Asia.

This new culture had to be *syncretistic*. Syncretism is not only, as the dictionary says, "the combination of different forms of belief or practice"; such a combination must tolerate contradictions. Each of the original messages contains a silver of wisdom, and whenever they seem to say different or incompatible things it is only because all are alluding, allegorically, to the same primeval truth.

As a consequence, there can be no advancement of learning. Truth has been already spelled out once and for all, and we can only keep interpreting its obscure message.

One has only to look at the syllabus of every fascist movement to find the major traditionalist thinkers. The Nazi gnosis was nourished by traditionalist, syncretistic, occult elements. The most influential theoretical source of the theories of the new Italian right, Julius Evola, merged the Holy Grail with *The Protocols of the Elders of Zion*, alchemy with the Holy Roman and Germanic Empire. The very fact that the Italian right, in order to show its open-mindedness, recently broadened its syllabus to include works by De Maistre, Guenon, and Gramsci, is a blatant proof of syncretism.

If you browse in the shelves that, in American bookstores, are labeled as New Age, you can find there even Saint Augustine who, as far as I know, was not a fascist. But combining Saint Augustine and Stonehenge – *that* is a symptom of Ur-Fascism.

2. Traditionalism implies the *rejection of modernism*. Both Fascists and Nazis worshiped technology, while traditionalist thinkers usually reject it as a negation of traditional spiritual values. However, even though Nazism was proud of its industrial achievements, its praise of modernism was only the surface of an ideology based upon Blood and Earth (*Blut und Boden*). The rejection of the modern world was disguised as a rebuttal of the capitalistic way of life, but it mainly concerned the rejection of the Spirit of 1789 (and of 1776, of course). The Enlightenment, the Age of Reason, is seen as the beginning of modern depravity. In this sense Ur-Fascism can be defined as *irrationalism*.

3. Irrationalism also depends on the cult of *action for action's sake*. Action being beautiful in itself, it must be taken before, or without, any previous reflection. Thinking is a form of emasculation. Therefore culture is suspect insofar as it is identified with critical attitudes. Distrust of the intellectual world has always been a symptom of Ur-Fascism, from Goering's alleged statement ("When I hear talk of culture I reach for my gun") to the frequent use of such expressions as "degenerate intellectuals," "eggheads," "effete snobs," "universities are a nest of reds." The official Fascist intellectuals were mainly engaged in attacking modern culture and the liberal intelligentsia for having betrayed traditional values.

4. No syncretistic faith can withstand analytical criticism. The critical spirit makes distinctions, and to distinguish is a sign of modernism. In modern culture the scientific community praises disagreement as a way to improve knowledge. For Ur-Fascism, disagreement is treason.

5. Besides, disagreement is a sign of diversity. Ur-Fascism grows up and seeks for consensus by exploiting and exacerbating the natural *fear of difference*. The first appeal of a fascist or prematurely fascist movement is an appeal against the intruders. Thus Ur-Fascism is racist by definition.

6. Ur-Fascism derives from individual or social frustration. That is why one of the most typical features of the historical fascism was the *appeal to a frustrated middle class*, a class suffering from an economic crisis or feelings of political humiliation, and frightened by the pressure of lower social groups. In our time, when the old "proletarians" are

becoming petty bourgeois (and the lumpen are largely excluded from the political scene), the fascism of tomorrow will find its audience in this new majority.

7. To people who feel deprived of a clear social identity, Ur-Fascism says that their only privilege is the most common one, to be born in the same country. This is the origin of nationalism. Besides, the only ones who can provide an identity to the nation are its enemies. Thus at the root of the Ur-Fascist psychology there is the *obsession with a plot*, possibly an international one. The followers must feel besieged. The easiest way to solve the plot is the appeal to xenophobia. But the plot must also come from the inside: Jews are usually the best target because they have the advantage of being at the same time inside and outside. In the U.S., a prominent instance of the plot obsession is to be found in Pat Robertson's *The New World Order*, but, as we have recently seen, there are many others.

8. The followers must feel humiliated by the ostentatious wealth and force of their enemies. When I was a boy I was taught to think of Englishmen as the five-meal people. They ate more frequently than the poor but sober Italians. Jews are rich and help each other through a secret web of mutual assistance. However, the followers must be convinced that they can overwhelm the enemies. Thus, by a continuous shifting of rhetorical focus, the enemies are at the same time too strong and too weak. Fascist governments are condemned to lose wars because they are constitutionally incapable of objectively evaluating the force of the enemy.

9. For Ur-Fascism there is no struggle for life but, rather, life is lived for struggle. Thus *pacifism is trafficking with the enemy*. It is bad because *life is permanent warfare*. This, however, brings about an Armageddon complex. Since enemies have to be defeated, there must be a final battle, after which the movement will have control of the world. But such a "final solution" implies a further era of peace, a Golden Age, which contradicts the principle of permanent war. No fascist leader has ever succeeded in solving this predicament.

10. Elitism is a typical aspect of any reactionary ideology, insofar as it is fundamentally aristocratic, and aristocratic and militaristic elitism cruelly implies *contempt for the weak*. Ur-Fascism can only advocate a *popular elitism*. Every citizen belongs to the best people of the world, the members of the party are the best among the citizens, every citizen can (or ought to) become a member of the party. But there cannot be patricians without plebeians. In fact, the Leader, knowing that his power was not delegated to him democratically but was conquered by force, also knows that his force is based upon the weakness of the masses; they are so weak as to need and deserve a ruler. Since the group is hierarchically organized (according to a military model), every subordinate leader despises his own underlings, and each of them despises his inferiors. This reinforces the sense of mass elitism.

11. In such a perspective *everybody is educated to become a hero*. In every mythology the hero is an exceptional being, but in Ur-Fascist ideology, heroism is the norm. This cult of heroism is strictly linked with the cult of death. It is not by chance that a motto of the Falangists was *Viva la Muerte* (in English it should be translated as "Long Live Death!"). In non-fascist societies, the lay public is told that death is unpleasant but must be faced with dignity; believers are told that it is the painful way to reach a supernatural happiness. By contrast, the Ur-Fascist hero craves heroic death, advertised as the best reward for a heroic life. The Ur-Fascist hero is impatient to die. In his impatience, he more frequently sends other people to death.

12. Since both permanent war and heroism are difficult games to play, the Ur-Fascist transfers his will to power to sexual matters. This is the origin of *machismo* (which implies both disdain for women and intolerance and condemnation of nonstandard sexual

habits, from chastity to homosexuality). Since even sex is a difficult game to play, the Ur-Fascist hero tends to play with weapons – doing so becomes an ersatz phallic exercise.

13. Ur-Fascism is based upon a *selective populism*, a qualitative populism, one might say. In a democracy, the citizens have individual rights, but the citizens in their entirety have a political impact only from a quantitative point of view – one follows the decisions of the majority. For Ur-Fascism, however, individuals as individuals have no rights, and the People is conceived as a quality, a monolithic entity expressing the Common Will. Since no large quantity of human beings can have a common will, the Leader pretends to be their interpreter. Having lost their power of delegation, citizens do not act; they are only called on to play the role of the People. Thus the People is only a theatrical fiction. To have a good instance of qualitative populism we no longer need the Piazza Venezia in Rome or the Nuremberg Stadium. There is in our future a TV or Internet populism, in which the emotional response of a selected group of citizens can be presented and accepted as the Voice of the People.

Because of its qualitative populism Ur-Fascism must be *against "rotten" parliamentary governments*. One of the first sentences uttered by Mussolini in the Italian parliament was "I could have transformed this deaf and gloomy place into a bivouac for my maniples" – "maniples" being a subdivision of the traditional Roman legion. As a matter of fact, he immediately found better housing for his maniples, but a little later he liquidated the parliament. Wherever a politician casts doubt on the legitimacy of a parliament because it no longer represents the Voice of the People, we can smell Ur-Fascism.

14. Ur-Fascism speaks Newspeak. Newspeak was invented by Orwell, in 1984, as the official language of Ingsoc, English Socialism. But elements of Ur-Fascism are common to different forms of dictatorship. All the Nazi or Fascist schoolbooks made use of an impoverished vocabulary, and an elementary syntax, in order to limit the instruments for complex and critical reasoning. But we must be ready to identify other kinds of Newspeak, even if they take the apparently innocent form of a popular talk show.

On the morning of July 27, 1943, I was told that, according to radio reports, fascism had collapsed and Mussolini was under arrest. When my mother sent me out to buy the newspaper, I saw that the papers at the nearest newsstand had different titles. Moreover, after seeing the headlines, I realized that each newspaper said different things. I bought one of them, blindly, and read a message on the first page signed by five or six political parties – among them the Democrazia Cristiana, the Communist Party, the Socialist Party, the Partito d'Azione, and the Liberal Party.

Until then, I had believed that there was a single party in every country and that in Italy it was the Partito Nazionale Fascista. Now I was discovering that in my country several parties could exist at the same time. Since I was a clever boy, I immediately realized that so many parties could not have been born overnight, and they must have existed for some time as clandestine organizations.

The message on the front celebrated the end of the dictatorship and the return of freedom: freedom of speech, of press, of political association. These words, "freedom," "dictatorship," "liberty," – I now read them for the first time in my life. I was reborn as a free Western man by virtue of these new words.

We must keep alert, so that the sense of these words will not be forgotten again. Ur-Fascism is still around us, sometimes in plainclothes. It would be so much easier, for us, if there appeared on the world scene somebody saying, "I want to reopen Auschwitz, I want the Black Shirts to parade again in the Italian squares." Life is not that simple. Ur-Fascism can come back under the most innocent of disguises. Our duty is to uncover it

and to point our finger at any of its new instances – every day, in every part of the world. Franklin Roosevelt's words of November 4, 1938, are worth recalling:

"I venture the challenging statement that if American democracy ceases to move forward as a living force, seeking day and night by peaceful means to better the lot of our citizens, fascism will grow in strength in our land."

Freedom and liberation are an unending task. Let me finish with a poem by Franco Fortini:

*Sulla spalletta del ponte
Le teste degli impiccati
Nell'acqua della fonte
La bava degli impiccati.*

*Sul lastrico del mercato
Le unghie dei fucilati
Sull'erba secca del prato
I denti dei fucilati.*

*Mordere l'aria mordere i sassi
La nostra carne non è più d'uomini
Mordere l'aria mordere i sassi
Il nostro cuore non è più d'uomini.*

*Ma noi s'è letto negli occhi dei morti
E sulla terra faremo libertà
Ma l'hanno stretta i pugni dei morti
La giustizia che si farà.*

*(On the bridge's parapet
The heads of the hanged
In the flowing rivulet
The spittle of the hanged.*

*On the cobbles in the market-places
The fingernails of those lined up and shot
On the dry grass in the open spaces
The broken teeth of those lined up and shot.*

*Biting the air, biting the stones
Our flesh is no longer human
Biting the air, biting the stones
Our hearts are no longer human.*

*But we have read into the eyes of the dead
And shall bring freedom on the earth
But clenched tight in the fists of the dead
Lies the justice to be served.)*

– poem translated by Stephen Sartarelli